CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39
4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

Redactor șef
ILIE PĂUNESCU
ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 79)
SÎMBĂTĂ
12 mai 1990

www.codesi.ro

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — creștin și democrat ÎȘI RETRAGE REPREZENTANȚII DIN C.P.U.N.

În ședința C.P.U.N. din 11 mai 1990, reprezentantul P.N.Ț.-c.d. a citit următoarea

DECLARAȚIE

Avînd în vedere valul de teroare ce s-a dezlănțuit în întreaga țară, care împiedică aproape în întregime campania electorală a Partidului Național Țărănesc-creștin și democrat ;

Avînd în vedere că revendicările juste ale grupurilor independente care manifestează în Piața Universității și în alte orașe ale țării, revendicări sprijinite de adeziunea a peste 4.500.000 de susținători, n-au căpătat pînă în prezent nici un răspuns rezonabil din partea Guvernului ;

Avînd în vedere că la demersul partidului nostru către conducerea provizorie a țării de a se pune capăt valului de teroare și de a se amîna data alegerilor, s-a dat un răspuns nedrept și arogant, prin care se încearcă trecerea responsabilității pentru rezolvarea grelelor probleme amintite în sarcina acestui consiliu lipsit de eficiență și controlat antidemocratic de președintele F.S.N. ;

Partidul Național Țărănesc-creștin și democrat își retrage reprezentanții săi din Consiliul Provizoriu de Unitate Națională.

CONDUCEREA PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
— creștin și democrat —

Toți delegații pentru secțiile de votare vor trece pe la sectoare pentru a primi legitimațiile cu care se vor prezenta de urgență la secțiile respective unde vor lua legătura cu președinții pentru constituirea birourilor secțiilor de votare.

MANIFESTAȚIA DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

IZBÎNDA E APROAPE ȘI VA FI MĂREAȚĂ

De aproape trei săptămini...

La ora cînd aceste rînduri văd lumina tiparului, manifestația din Piața Universității din București împlinește 20 de zile. Toți, mic și mare, tînăr și vîrstnic, muncitor, țăran sau intelectual de prestigiu, trebuie să fim mîndri de acest extraordinar eveniment ce va rămîne în istoria pămîntului românesc ca unul dintre cele cruciale ale luptei noastre pentru libertate. Nici oboseala extremă, nici momentele dificile de organizare, nici noianul de diversiuni bine puse la punct de pretutindeni securitate, nici aroganța puterii reprezentate de Ion Iliescu și colaboratorii săi, nici neglijarea sau minimalizarea acțiunii lor patriotice și revoluționare de către Televiziunea Română Liberă a F.S.N.-ului, nici asalturile indecibile verbale ale feeniștilor înfocați sau ale unor cetățeni mai puțin informați sau chiar incitați de o bună parte a mass-mediei feeniste, nici intemperiile și nopțile reci și umede de mai și aprilie nu i-au dezarmat pe manifestanții din Piața Universității. Dimpotrivă, toate aceste vicisitudini i-au întărit în credința lor că lupta împotriva comunismului și neocomunismului trebuie dusă pînă la consecințele ei finale — eliberarea definitivă și pentru totdeauna a României de flagelul ideologiei comuniste. Lupta aceasta dreaptă este cu atît mai mult accentuată și cuprinzătoare, cu atît mai hotărîtă și mai susținută cu cît, după 22 decembrie 1989, la conducerea țării s-a instalat un regim neocomunist, continuator fără dubii a trecutei dictaturi. În numai patru luni de la momentul 22 decembrie, cînd victoria a fost obținută cu imense, incredibile sacrificii de sînge și vieți omenești, poporul român a avut în față toate datele și comportamentele unei noi dictaturi comuniste, practic cea veche, renovată doar printr-o simplă rotație de cadre. În aceste condiții, aceleași forțe care au făcut revoluția din decembrie, acum organizate și cu experiența luptei de stradă, au intrat în acțiune. O acțiune pașnică, unitară, de mare puritate și candoare, dar și de o impresionantă luciditate.

Revoluția este și va fi apărată, cu orice sacrificiu. Acest lucru nu l-a înțeles deloc puterea provizorie, devenită agresivă, intolerantă, lipsită de discernămînt și avidă de putere. Comportamente a căror esență comunistă este de necontestat. De altfel, întreg programul partidului Frontului Salvării Naționale nu este altceva decît un comunism cu vagi ingrediente fals democratice, pînă și perestroika și glasnostul gorbacioviene, fiind din această perspectivă, mult avansate.

Explicabil, deci, de ce manifestației din Piața Universității din București i s-au alăturat zeci și sute de mii, milioane de oameni din toată țara. Totul s-a desfășurat în condiții deosebit de grele, de teroare, violență, dezinformare, de oportunism și suficiență. Nimic însă nu i-a clintit pe acești oameni, care de 20 de zile și 20 de nopți se află pe caldarîmul Pieței Universității din București. Ei luptă, pașnic, pentru libertate, pentru democrație, pentru înlăturarea oricărei veleități de dictatură în România. „Vom rămîne aici, ne spunea zilele trecute președintele Asociației «18—21 Decembrie», chiar de-o fi să ne săpăm și gropile tot aici". Sublima dorință de libertate, chiar cu supremul sacrificiu. Stare de spirit, măsurile de voință exprimată și prin greva foamei a celor peste 60 de oameni cărora li s-a alăturat doamna Doina Cornea, acest simbol al Revoluției române.

Lupta e lungă și grea. Strigînd „Trăiască comunismul !" (a se vedea cutramanifestația F.S.N. de luni de la Ploiești), partidul Frontul Salvării Naționale, dl. Iliescu și colaboratorii săi, vorbesc despre democrație, ba chiar au impresia că ne dau lecții, timp în care seamănă violență, teroare, pun în funcțiune forțele noastre ale regimului comunisto-ceaușist, denigrează, subminează grav forțele democratice abia constituite și întregul procesul democratic al țării. Așa se face că România a ajuns la dezastru total, în numele ideii salvării naționale a nomenclaturii, securității, bișnițarilor, afaceriștilor dubioși, opresorilor satelor, a comunismului, acum cu față umană.

Lupta pentru democrație și libertate în România este mai dificilă decît în oricare altă țară a estului european. Prețul ei este teribil. În acest sens trebuie să ne gîndim nu numai la greviștii foamei, nu numai la sutele și miile de oameni care stau pe baricade zi și noapte în marile orașe ale țării, ci și la milioanele de oameni care suferă, neavînd nici o vină, de pe urma acestor confruntări care n-ar fi avut loc dacă în acel Front al Salvării Naționale, format la 22 decembrie 1989 s-ar fi erijat în conducători oameni de bună credință, romîni iubitori de țară în primul rînd și nu mînați pînă la bestialitate de dorința, de ambiția de putere.

Dar victoria libertății și a democrației este de data asta foarte aproape. Nimeni și nimic nu va mai putea fura victoria cîștigată de data asta de cei care, trei săptămini din viața lor au trăit pe caldarîmul Bucureștilor, sub zidurile nobile ale Almei Mater. Remarcabila alăturare materială și de sens, cu nepuizabile combustii. Și chiar și în aceste condiții, puterea încă insultă, încă minimalizează, scurtă de veleitarism și sentimente ignobile.

Degeaba însă ! Izbînda e aproape și va fi măreață : România va scăpa definitiv și pentru totdeauna de comunism, iar reprezentanții ideologiei acestei calamități vor deveni „simpli cetățeni", buni sau răi, pricepuți sau nepricepuți în profesiile lor de bază, dobîndite prin studii școlare serioase. Este în spiritul românesc și creștinesc al manifestației din Piața Universității unde securiștii, provocatorii, activiștii, feeniștii înrăiți sînt evacuați cu aplauze. O comportare ce face cinste blîndului popor român, iubitor de oameni și de Dumnezeu.

„Luminează-te, și vei fi. Voiește și vei putea."

(C.A. Rosetti)

BULETIN DE ȘTIRI

Cetățeni, oameni de bine, este ora 20. Fiu-vă somnul (ratiunii) liniștit. În Piața Universității nu a survenit nici o modificare de esență. Forța credinței în libertate și adevăr continuă să umple pînă la refuz Zona liberă de neocomunism din centrul capitalei.

De aproape trei săptămini sîntem „condamnați la starea de veghe". Oamenii sînt calzi, zîmbitori, entuziaști și obosiți, foarte obosiți.

Ard lumînări pentru cei ce nu mai sînt ; ard torțele pentru iubirea necesară, ard inimile pentru adevăr.

GREVA FOAMEI PENTRU SPIRIT

A fost nevoie de o grevă a foamei pentru ca revista independentă și de opinie „Replica" din Brașov să reapară. Redacția revistei s-a încumetat să folosească foarfeca pentru spinii trandafirului, lucru care, bine-înțeles, a deranjat.

AICI SE SCRIE ISTORIE ADEVĂRATĂ

Domnul Octavian Rădulescu : „Istoria este cea ce scrieți dumneavoastră aici, în fiecare clipă, cu demnitate. A început pe 22 aprilie. Atunci un mănunchi de oameni au rămas în această stradă.

Erau puțini, dar au crescut în victorie.

Dumneavoastră aici reprezentați sufletul neamului românesc. Aceasta este „agora" vechilor greci, aceasta reprezintă Parlamentul. Dar Dumneavoastră sînteți Parlamentul țării. Parlamentul înseamnă ca glasul dumneavoastră să fie ascultat. Ne-am săturat de cei care vor puterea, de cei care vor să fie lideri cu orice preț".

TIMIȘOARA — BUCUREȘTI

Domnul Marian Munteanu : „Există persoane care manifestă suspiciune față de Timișoara. Timișoara nu va trăda niciodată.

Demonstrația din Piața Universității nu greșește. Ea luptă pentru adevăr".

ODETTE HANGANU
MĂDĂLINA MINCU

(Continuare în pag. a 4-a)

În pagina a 4-a
AMBASADORUL S.U.A. LA BUCUREȘTI CHEMAT LA WASHINGTON PENTRU CONSULTĂRI

Protestul cetățenilor din România care și-au păstrat demnitatea și nu au fost compromiși prin participarea la conducerea statului comunist-terorist, Dej-Ceaușescu 1945–1989

1. **Protestăm împotriva intenției lor,** a celor compromiși prin participarea la conducerea Partidului Comunist Român și cu munci de înaltă răspundere în dictatura comunistă Dej-Ceaușescu, în acea groaznică perioadă cînd, în gulaguri, au fost asasinați sute de mii de oameni nevinovați, au fost închiși și schingiuiți un milion de oameni, iar 20 milioane de oameni au îndurat teroarea morală, privațiuni de libertate, lipsuri economice elementare inimaginabile (foame, frig, întuneric), **de a încerca din nou să pună mîna pe putere și de acum înainte în ROMÂNIA (una din țările cu importante bogății naturale ale Europei).** Nimănui nu-i poate inspira încredere o „convertire" la democrație de ultim moment a unuia, care a participat activ la conducerea de partid și de stat comunistă, ca secretar al Comitetului Central al PCR, ca prim-secretar la Iași și Timișoara, ca prim-secretar al UTC și de multe ori ministru comunist. Un astfel de om a colaborat activ la toate alegerile trucate care s-au desfășurat în România din 1946 încoace.

2. **Protestăm împotriva menținerii** la conducerea țării, contra voinței populare, a celei mai mari părți din vechea conducere comunistă de partid, „nomenclatura", chiar camuflată.

3. **Protestăm împotriva menținerii** aparatului de represiune și a folosirii aceloraș metode barbare (devastări de sedii, distrugeri de materiale, bătăi, schingiuiri, arestări ilegale, culminînd cu abominabile crime : asasinatele de la Bacău).

4. **Protestăm împotriva misifticării** publice prin constituirea așa-zisului Consiliu Provizoriu de Uniune Națională, în care Frontul comunist și-a asigurat direct și prin organizații-marionetă o majoritate confortabilă.

5. **Protestăm împotriva folosirii** pe plan național a metodelor comunisto-securiste de intimidare a populației pentru a-și asigura partizani sau neactivi, fie prin violență, fie prin amenințarea cu represalii viitoare după alegerile pe care deja acum le proiectează trucate.

6. **Cerem să nu se confunde** intenționat și cu rea-credință cei 30—40 de mii de oameni din nomenclatură, protipendada de partid și securitate, care au beneficiat de mașină neagră gratuită, au avut vile la Snagov, la Sinaia și la Neptun, au avut alimente de la magazine speciale și medicamente de la Spitalul Elias, — cu cei 3 milioane și jumătate de membri de partid care au fost alături de tot restul populației României și au stat la cozi interminabile pentru alimente, la cozi de benzină, care au stat și ei în frig și întuneric.

7. **Este inadmisibil stropirea cu noroi a** acestui tineret eroic, cinstit și curat, care în condiții grele și-a alcătuit un ideal anticomunist de moralitate și de viață, care a ieșit cu mîinile goale și fruntea pură să facă Revoluția. Este inadmisibilă calomnierea pe toate căile, inclusiv de către Radio-televiziunea redevenită instrument odios comunist, a acestui tineret cinstit, numai și numai pe motivul că manifestează complet dezinteresat împotriva comunismului, renăscut prin F.S.N. Acest tineret minunat, vede cu ochi inteligenți necesitatea de a lupta pentru viitorul liber al țării, pentru o țară necomunistă,

(Continuare în pag. a 2-a)

Cine sînt și ce vor golanii!

Golanii sînt făuritorii revoluției din decembrie 1989, în primul rînd sînt tinerii, dar și oamenii de toate vîrstele și de toate condițiile sociale care s-au aflat mereu în frunte pe baricade, în ploaia de gloanțe, sfidînd cu piepturile goale și înarmați doar cu lumînări și flori aparatul de represiune al regimului comunist. Sînt cei care pînă mai deunăzi au protestat în mod energic și spontan, cu mijloace dintre cele mai variate împotriva celor care le-au confiscat revoluția și care, acum, protestează cu o energie sporită și în mod organizat împotriva aceloraș indivizi care încearcă să falsifice istoria prin presă și prin afișarea candidaturilor la secțiile de votare. Aceste operațiuni au durat cel puțin 2—3 zile.

2. În cele 7—8 zile rămase a fost imposibil ca victimele abuzurilor prevăzute la art. 10 alin. 2, sau urmașii acestora, să poată vedea listele candidaților din toate circumscripțiile electorale, mai ales că autorii abuzurilor puteseră între timp să-și schimbe numele, domiciliul, apartenența politică și ocupația pentru a li se pierde urma.

De aceea singura soluție practică rămîne emiterea unui decret-lege care să fixeze un termen (30 de zile de ex.) în care victimele abuzurilor precizate la art. 10 alin. 2 să poată chema în față instanțelor de judecată pe cei care au săvîrșit abuzurile respective, și un termen în care aceste abuzuri să fie judecate în baza documentelor prezentate de reclamant.

Această soluție implică :

a. Înlocuirea prealabilă din eventualele funcții de conducere a celor ce s-au făcut vinovați de abuzurile prevăzute la art. 10 alin. 2, deoarece „Cît vei avea în mînă pîine și cuțit, / Cinstit vei fi într-una, mărit și preaslăvit".

Chiar la judecarea soților Ceaușescu s-a adus mai întîi la cunoștința acestora că Marea Adunare Națională a fost destituită, iar ei nu mai dețineau funcțiile respective.

b. Judecarea celor învinuiți de către cei care au fost victimele abuzurilor precizate la art. 10 alin. 2 care, potrivit legilor, vor putea suferi chiar și condamnări grele, nu numai pierderea dreptului de a candida la alegeri pentru Adunarea Deputaților și Senat.

c. Amînarea datei alegerilor, neacceptată de CPUN fiind de neconcesnut ca aceste procese să poată fi judecate pînă la 20 mai 1990.

În această situație, singura soluție rămîne introducerea în legea electorală, ca amendament, sau poate și mai bine în locul art. 10 alin. 2, a articolului 8 din Proclamația din 11 martie 1990 de la Timișoara.

După părerea mea, această ultimă soluție, cerută de un număr din ei în și mai mare de români, este cea mai avantajoasă.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne dea mintea românului de pe urmă.

ing. COSTINEL CRISTEA

Domnul Iliescu și despotismul

Prima parte a unui lung interviu cu domnul Ion Iliescu, publicat de **Tineretul liber** la 9 mai, conține proclamarea că discuția a avut loc în jurul zilei de 20 aprilie. „Mai avem o lună pînă la alegeri", spunea domnul Iliescu, într-un loc.

Data ne-a reținut atenția, deoarece ea coincide cu aceea a declarației de la Călărași a domnie; sale, făcută la 19 aprilie : **Poate să fie democrație și într-un regim totalitar, dar cu un despot înțelept.**

Interviul cu **Tineretul liber** confirmă că, în zilele acelea, domnul președinte al C.P.U.N. avea prezentă în minte viziunea unei Românii comuniste de după război, condusă de o succesiune de despoți, din cauză că era încadrată în sistemul mai larg, dirijat de la Kremlin. Domnul Iliescu vorbea despre sistemul acesta ca despre unul care „a generat pentru toți regimuri totalitare sau, cum îi se mai spunea, de despotism oriental". Dictatura lui Ceaușescu „personalizat" o „realitate a structurilor politice".

La Călărași nu mai era vorba despre mai mulți despoți „orientali" în trecutul României, ci despre unul singur, acela „lipsit de înțelepciune". Domnul Iliescu îi opunea celălalt tip de dictator, „cel înțelept".

Curios nu e doar că termenul „despot" revenea în perioada aceea, în limbajul domniei sale. Ceea ce intrigă în plus e că vorba era folosită după ce — în lupta pentru puterea din sînul F.S.N. — președintele lui îndepărtase toți rivali activi sau potențiali, rămînînd incontestabil un conducător unic.

Nu ne gîndim neapărat la consolidarea puterii domniei sale după episoade minore ca încercarea eșuată a domnului Alexandru Birlădeanu de a reveni în prim-plan, la congresul din aprilie al F.S.N. Nu vrem să vorbim nici despre eșecul domnului Silviu Brucan, demult un element indezirabil în anturajul șefului partidului, care nu a reușit nici măcar să se aleagă în comitetul de conducere al F.S.N.

Domnul Karoly Kiraly a fost fluierat de delegații la congres, pentru că ar fi insistat prea mult asupra drepturilor minorității maghiare. Devotatul domnului Ion Iliescu, omul slujitorilor de mîna cea mai forte, domnul Gelu Voican Voiculescu, a fost uitat la împărțirea posturilor. Ca, de altfel, locțiitorul președintelui C.P.U.N., domnul Cazimir Ionescu. Sau cei doi conducători ai Ministerului Culturii, oameni cu popularitate stînjenitoare, domnii Andrei Pleșu și Dan Petrescu.

Cel mai grăitor a fost însă tratamentul rezervat domnului Petre Roman.

Propus de un delegat pentru a contracandida în modul cel mai democratic la președinția partidului, primul ministru a fost respins numai de domnul Ion Iliescu : domnul Roman ar fi prea obișnuit cu „sîcîirile guvernului pentru a putea conduce partidul". Prezumarea a căzut, dar a rămas nuvezia că domnul Iliescu nu suporta nici măcar ideea că cineva ar putea să contracandideze împotriva domniei sale.

S-ar părea că președintele F.S.N. exercită un despotism încă de pe acum, în partidul propriu. Ce sanse ar avea domnia sa de a-și asigura o poziție asemănătoare în viitorul statului, în caz că ar cîștiga alegerile la 20 mai, e ușor de apreciat.

Pînă una alta, încă două cuvinte pe tema aceasta : organul F.S.N., Azi, a încercat zilele trecute să prezinte o altă variantă a întîmplărilor de la Călărași, care au dus la declarația atît de surprinzătoare a domnului Ion Iliescu. Nu intenționăm discuta acest text trivial. Sîntem obișnuiți cu disputele civilizate. Nu răspundem la invective.

Rămîne însă de precizat un lucru : Azi îl acuzase pe elevul călărăsean care a consemnat frasa domnului Iliescu despre democrație într-un regim totalitar, să publice o declarație. E de la sine înțeles că, departe de a servi interesele domnului Iliescu, o astfel de declarație ar agrava lucrurile. S-ar considera că a fost dată sub presiune.

Singura posibilitate de a convinge opinia publică rămîne pentru domnul Ion Iliescu, o explicație personală, fără schivocuri. E posibil oare să se găsească vorbele pentru o explicație convingătoare ?

ILIE PĂUNESCU

Democrația care va integra România în vest

Puternicul vînt de libertate care suflă peste Europa de Est mătură regimurile comuniste și instaurează veritabile sisteme democratice.

Ieri, în Polonia, în Germania democrată, în Ungaria — mîine în Cehoslovacia, alegerile libere au refuzat toate structurile comuniste — atît pe cele reconvertite cît și pe cele reformate. Aceste țări au ales o majoritate de centru-dreapta pentru a îndepărta definitiv coșmarul și pentru a-și reconstrui țările.

La 20 mai România va alege, ca toate aceste țări, drumul spre o veritabilă democrație ?

Va investi într-o majoritate care să-i garanteze această democrație pentru care a luptat ?

Reușește-va oare să facă acest lucru, sau se va lăsa „sedusă" de cei care au descoperit termenii democrației de numai 100 de zile ?

Vom alege aceeași majoritate ca toate țările din Est, democratică și vom conlucra cu acestea, sau vom rămîne singuri în Europa care se vor ține de mînă cu Moscova privind printre gratii, cu jind, la celălți ?

Nu cred, pentru că Moscova însăși renunță la sistemul comunist.

Nu riscați să lovești împotriva curentului rămînînd, ireversibil în urma istoriei.

În cabina de vot uimește nu vă împiedică să alegeți calea dreaptă !

VOTAȚI pentru adevărata democrație, votați P.N.Ț.-c.d. !

SILVIA BĂDESCU-WĂRIN
candidat P.N.Ț.-c.d. pentru parlament

Legea electorală impune amînarea alegerilor

— Scrisoare deschisă către domnul președinte al C.P.U.N. —

Pentru respectarea art. 10 alin. 2 din decretul — lege pentru alegerea parlamentului și a președintelui României, semnat la 14 martie 1990 și deoarece nu există evidența persoanelor care au săvîrșit abuzuri în funcții politice, juridice, administrative, care au încălcat drepturile fundamentale ale omului, precum și a persoanelor care au organizat sau au fost instrumente ale represiunii în cadrul organelor de securitate, vechea poliție și miliție, este necesar ca în prealabil să se întocmească aceste evidențe.

Fără aceste evidențe art. 41 din sus-numitul decret-lege nu se poate respecta, deoarece birourile electorale de circumscripții nu pot verifica condițiile prevăzute de lege pentru candidatură prevăzute la art. 10 alin. 2.

Soluția dată la art. 41 alin. 3, prin care cetățenii, partidele, și celelalte formațiuni politice pot contesta candidaturile depuse în termen de 10 zile de la expirarea termenului de depunere a candidaturilor este impracticabilă, deoarece :

1. Art. 42 alin. 2, a fost respectat. Birourile electorale de circumscripție au făcut publice candidaturile cu precizarea numelui și prenumelui, domiciliul, apartenenței politice, profesiei și ocupației candidatului prin presă și prin afișarea candidaturilor la secțiile de votare. Aceste operațiuni au durat cel puțin 2—3 zile.

2. În cele 7—8 zile rămase a fost imposibil ca victimele abuzurilor prevăzute la art. 10 alin. 2, sau urmașii acestora, să poată vedea listele candidaților din toate circumscripțiile electorale, mai ales că autorii abuzurilor puteseră între timp să-și schimbe numele, domiciliul, apartenența politică și ocupația pentru a li se pierde urma.

De aceea singura soluție practică rămîne emiterea unui decret-lege care să fixeze un termen (30 de zile de ex.) în care victimele abuzurilor precizate la art. 10 alin. 2 să poată chema în fața instanțelor de judecată pe cei care au săvîrșit abuzurile respective, și un termen în care aceste abuzuri să fie judecate în baza documentelor prezentate de reclamant.

Această soluție implică :

a. Înlocuirea prealabilă din eventualele funcții de conducere a celor ce s-au făcut vinovați de abuzurile prevăzute la art. 10 alin. 2, deoarece „Cît vei avea în mînă pîine și cuțit, / Cinstit vei fi într-una, mărit și preaslăvit".

Chiar la judecarea soților Ceaușescu s-a adus mai întîi la cunoștința acestora că Marea Adunare Națională a fost destituită, iar ei nu mai dețineau funcțiile respective.

b. Judecarea celor învinuiți de către cei care au fost victimele abuzurilor precizate la art. 10 alin. 2 care, potrivit legilor, vor putea suferi chiar și condamnări grele, nu numai pierderea dreptului de a candida la alegeri pentru Adunarea Deputaților și Senat.

c. Amînarea datei alegerilor, neacceptată de CPUN fiind de neconcesnut ca aceste procese să poată fi judecate pînă la 20 mai 1990.

În această situație, singura soluție rămîne introducerea în legea electorală, ca amendament, sau poate și mai bine în locul art. 10 alin. 2, a articolului 8 din Proclamația din 11 martie 1990 de la Timișoara.

După părerea mea, această ultimă soluție, cerută de un număr din ei în și mai mare de români, este cea mai avantajoasă.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne dea mintea românului de pe urmă.

ing. COSTINEL CRISTEA

Dorim să nu fim uitați

Se vorbește despre multe nedreptăți, despre istoria multor cetățeni ai acestei țări, de trecutul lor, de dizidenți, de lupta acestora din urmă, de înghimfarea nepotolită a celor ce au fost „ceva" în regimul de tristă amintire, de orerile și de fărădelegile comise în cei 45 de ani de totalitarism, care nu ne lasă și nu ne vor lăsa multă vreme încă să-l uităm pentru tot „binele" pe care ni l-a adus.

Nu vreau să mă pierd în aprecieri. Ele s-au mai făcut și se vor mai face încă. Se vor putea umple volume de istorie contemporană cu evenimentele petrecute și, ca număr, vor fi cei puțin tot atîtea cîte s-au scris despre cel de al doilea război mondial. Cel puțin, dacă nu mai multe. Nu știu cînd au murit mai mulți oameni ? În război sau în pacea care a urmat ?

Nedorind să supăr pe nimeni, nu cutez la nici o intîlnire. Și totuși una a fost. Au fost oameni care au suferit întotdeauna. Să nu mergem prea departe în trecut. Să ne amintim numai de timpul cînd țara a fost ciopîrțită, de mii de români care s-au refugiat, de durerile lor, de suferința celor care s-au ridicat împotriva regimului totalitar și, pe drept cuvînt, sacrificiul lor trebuie recunoscut și apreciat la justa lui valoare. Fără îndoială că fără acești oameni, care și-au pus viața în joc, luptînd fiecare în felul său sau organizați, nu s-ar fi putut ajunge la revoluția din 16—22 decembrie.

Toată lauda, toată stima acestor luptători, care, chiar și în cruntă înfrobire a închisorilor, au reușit să se mențină demni și să nu cedeze degradării morale căreia i-au fost supuși mai mult decît ceilalți, cei „liberi", care au dus alte poveri, dar nu au avut puterea luptei acestor martiri.

Fără a avea pretenția unei stări de intîlnetate în succesiunea celor obidiți, a existat totuși o suferință primă ca rezultat al primei războaie, a existat pedepsirea cea dintîi a unor cetățeni nevinovați ai României, care, ca și ceilalți români, și-au dat sîngele pentru țară, atît în răsărit, cît și în apus, acolo unde țara i-a trimis, laolaltă cu toți, nefăcînd deosebire de etnie, de moșie. Și au fost pedepsiți fără a avea nici o vină. Nu au fost judecați. Nu au fost condamnați. Au fost pur și simplu ridicați, puși sub escortă, încărcați în vagoane de marfă cu ușile sigilate și deportați.

Vă întrebați de cine vorbesc? Vă răspund imediat.

Puțini sînt cei ce au trăit evenimentele anului 1945 și cu atît mai puțini cei ce le cunosc. Au trecut 45 de ani, timp în care moartea a fost necruțătoare și a secerat pe mulți dintre contemporanii acelor vremi, cu atît mai mult cu cît aceștia, contemporanii, au fost marcați de ani de suferință, de ani de temniță, și încă ce temniță, de deportări.

Dintre acești cetățeni care au de împărtășit celorlalți din experiența lor de viață pentru a nu se mai repeta ce s-a petrecut, de rîndul acesta mă refer la suferința cetățenilor români de naționalitate germană de peste tot din această țară, din București, ca să încep cu capitala, căci de aici sînt și am fost ridicat eu, din Transilvania și din Banat, din Pitești și de oriunde se aflau și se mai află și astăzi colonii de germani români. Nu cred că se cunoaște cifra exactă a acestor minoritari germani între 17 ani(a fost cu noi chiar și unul de 12 ani) și 45 de ani, bărbați și femei, vîrsta maximă fiind o medie, putea fi ușor depășită, ce au fost ridicați fie de acasă, fie de pe stradă, fie de la locurile de muncă, fie de la biserică, de cele mai multe ori numai cu ce aveau asupra lor în acel moment, lăsînd copiii încuiați în casă și au fost deportați în inima Ucrainei, în Donbass la muncă forțată, în acel ianuarie, la fel de tristă amintire, al anului 1945.

Am spus că numărul celor deportați nu se cunoaște cu exactitate. Se apreciază fără exagerare că s-au ridicat în decurs de cîteva săptămîni aproximativ 200 000 de oameni. Ați citit bine : două sute de mii de oameni. Cîți au rezistat ? Cîți au murit ? Din lotul nostru din București, se spunea acolo la Krasnodon și mai apoi la Vorașilovca, au pierit 12%. Am avut noroc. La Kadievca, din 5 000 au rămas 400 pînă au fost aduși cei rămași la noi, în Krasnodon și au mai murit și după aceea.

Puțini sînt cei ce au ridicat glasul atunci în 1945 protestînd împotriva deportării noastre, dar cînd ei protestau, noi eram departe și apoi ei înșiși au fost arestați și închiși, condamnați la zeci de ani în închisoare, că nu le ajungeau zece vieți să-și ispășească vina lor fiind cea rusă, în cazul că nu cunoșteam două sau trei limbi diferite pentru a ne înțelege între noi, a opta limbă fiind tocmai limba rusă.

Am parcurs apoi cinci ani de detenție în deportare. Atît a durat pentru mine și pentru multe alte mii.

Ce a fost acolo ? Cum a fost ? Sînt multe de povestit. Poate voi avea ocazia să istorisesc.

Pentru mine, războiul mondial s-a încheiat în 1949, în decembrie. Pentru unii mai devreme. Pentru alții mai tîrziu. Fiecare cu norocul său. S-au mai întors și după ani și ani. Unii au ajuns și în Siberia. Alții au scăpat prin cine știe ce minune. Eu am revenit, cum am spus, după cinci ani fără șase săptămîni.

Anii care au urmat, au fost ani de persecuție. Nu ni se refuza dreptul de a munci, dar eram mereu hărțuiți de către cadriști cu întrebări și autobiografii repetate. De ce am fost acolo ? Nu eram cumva „coloana a V-a" ? Nu am avut înainte vreo activitate fascistă ? Pentru ce am fost duși ? Nu puteau crede că nu fusese nici un motiv decît acela că eram de naționalitate germană. Se făceau referate, informări. Dosarele noastre erau pline. Dacă nu au putut, cu toată strădania lor, să dovedească nimic, ne incriminau pur și simplu. Dar pata lăsată de această deportare îi supăra și atunci cum să se disculpe decît suspectîndu-ne pe noi cei deportați și care nu am reușit să ne „împămîntenim" acolo, cum ziceam noi celor morți dintre noi și care, ca și cei căzuți în închisorile din țară, nu aveau la căpătîi decît imaginară. Au plătit și ei cu viața pentru vina de a fi români.

Minoritatea germană a fost prima victimă a comunismului în România, după emigrația refugiaților din Basarabia și din Bucovina.

Soarta acestei naționalități nu a fost singulară. I-au urmat la scurt interval minoritatea germană din Ungaria, Iugoslavia și Polonia. În lagărul nostru din Kasnodon se vorbeau opt limbi și dialecte, limba comună, cea de legătură

GABRIEL BECKE
pensionar

Ambiguități, ezitări și spaimă de certitudine

Eram sceptic înainte de începerea mult așteptatei întrevederi de marți, față de dorința sinceră a domnului Ion Iliescu de a dialoga cu reprezentanții demonstranților din Piața Universității. Mă gîndeam că se va găsi un pretext, ceva, un fleșcșteț acolo, pentru ca discuțiile să fie amînate, împinse cît mai înspre data alegerilor, cînd ar fi apărut ca lipsite de obiect. Și iată, acel ceva s-a găsit cu abilitatea și vicleșenia specifice președintelui provizoriu : banala cameră de luat vederi.

Ce se ascunde, totuși, în spatele refuzului obstinat pînă la ultragiu, de a dialoga într-un moment de criză cu o falie importantă a societății civile românești.

Banalul, în aparență, amănunt al refuzului camerei de luat vederi capătă proporții simbolice și trădează, inconștient, oroarea și spaima de claritate și certitudine a actualilor noștri guvernanți.

Frontul s-a obișnuit de la început să pescuiască în ape tulburi și ceea ce părea inițial o incoerență din lipsă de rodaj politic s-a dovedit a fi o a doua natură — **permanenta duplicitate.**

Născut el însuși dintr-o mare mistificare — a se vedea evenimentele din seara zilei de 22 decembrie, cînd „revoluționarul" Iliescu face planuri cu „revoluționarul" Nicolcioiu, secretarul personal al lui Ceaușescu — Frontul și conducătorii săi, unii deprinși cu școala temeinică a stalinismului, au folosit, perfecționînd-o mereu, o tehnică a manipulării foarte bine gîndită, care să dea roade imediate în marea masă bruceniană de „stupid people". În aceste condiții de duplicitate structurală tipic comunistă, nimic nu le repungă mai mult acestor sforari politici decît claritatea și certitudinea dovezilor. În condițiile existenței unor probe materiale, saltimbăncăria neocomunistă, joc de prost gust „uite popa nu e popa", devine imposibil.

Să ne amintim cîteva din repetatele schimbări la față ale echipei ce astăzi se găsește (și vrea să se mențină cu orice preț) în fruntea bucatelor.

În seara zilei de 22 decembrie, Ion Iliescu anunță că Frontul este un organism provizoriu, nu se constituie în partid și nu va participa la alegeri, ca peste două-trei săptămîni același Front să devină „singura forță capabilă să...", intrînd în cursa electorală printr-o imensă fraudă : însușirea entuziasmului popular și transformarea lui în capital politic.

La 12 ianuarie PCR este scos în illegalitate „sub presiunea străzii" și se preconizează un referendum asupra oportunității pedepsei cu moartea. O săptămînă mai tîrziu decretul este anulat și, de jure domnii Iliescu, Roman sau Brucan continuă să facă parte și astăzi din „defunctul" PCR.

În presa străină din ianuarie, domnul Iliescu face elogiul ideilor comuniste ca aparținînd tezaurului cultural european (nu știam că tezaur se traduce prin gulag-uri, exterminare, pauperizare și un întreg cortegiu de suferințe) în timp ce pentru uz intern, oferă imaginea pocăită a unui fost (ce-i drept pînă la 22 decembrie !).

La 29 ianuarie, entuziasmul „spontan" al maselor pentru Front a făcut ca zeci de sedii ale partidelor istorice să fie devastate, iar persoanele întîlnite acolo agresate. Frontul nu știa, bineînțeles, nimic. Pînă ce în decursul derulării penibilului „caz Mazilu", s-a aflat că tovarășii cunoșteau, totuși, cîte ceva. Adică esențialul : organizarea bine pregătită a contrademonstrațiilor.

La începutul lunii februarie, cînd se punea problema constituirii CPUN, domnul Iliescu vorbește de „paritatea" reprezentării, ca, de fapt, aceasta să se traducă prin partea leului, adică 50% noi, adică Frontul și cealaltă jumătate voi, adică, la vremea aceea peste 50 de partide. Curată echitate.

Domnul Iliescu înregistrează oficial Frontul ca „mișcare politică", iar apoi, în fața CPUN se declară **independent** (se punea tocmai problema ca viitorul președinte să nu aparțină nici unui partid). „Independentul" domn Iliescu renunță la independență (ca și „independenul" Cazimir Ionescu) și, într-o atmosferă triumfalistă, re(devine) la primul Congres al Frontului președintele acestuia. Exemplele pot continua cu colaboratorii săi de la Petre Roman la Gelu Voican și Corneliu Diamandescu, care nici nu clipește cînd „afirmă" (eufemistic spus !) în fața CPUN că nimeni nu a fost agresat în noaptea de 24 aprilie, deși manifestanții purtau pe trup urmele sălbatice ale molestării.

Apostazia politică (ca să nu spunem cameleonismul) este o practică dragă (neo)comuniștilor. Deziceri, reveniri, negări ale evidenței, într-un cuvînt minciuna sfruntată ca praxis politic. Ambiguitatea bine modulată prin interpretări varii este un instrument de diversiune din arsenalul verificat al uzurpării puterii de către comuniști.

Domnul Ion Iliescu nu este nici măcar gorbaciovian dacă „glasnost-ul" său amuțește în fața unei camere de luat vederi. Ceea ce-l sperie pe domnia sa este că țara ar putea afla în cursul discuțiilor adevărul care nu-l avantajează deloc, ținut, strașnic sub obroc pînă acum. O stenogramă se mai poate măslui (pînă și mediocrul Postelnicu știe asta) imaginea și sunetul sînt însă de netăgăduit.

În fapt, Revoluția pașnică ce se desfășoară în Piața Universității, poate fi pusă sub această emblemă : **a demistificării**, a denudării unor evenimente și fapte acoperite între timp de omisiuni, ambiguități și petale veștede de trandafir.

GEO ȘOMCUTEANU

INSECTAR

„OPRIȚI-L PE EMANUEL VALERIU... Să mai facă referințe literare. După ce cu vreo lună în urmă și-a asigurat interlocutorul că problema mareșalului Antonescu a fost redeschisă de Marin Preda în romanul **Cel mai iubit dintre pămînteni** (noi știm exact că este vorba de un alt roman, **Delirul**) a trecut cu bărbăție la literatura universală, informîndu-l pe noul interlocutor — dl. Ion Iliescu, de data aceasta — că un coleg al său la televiziune a fost obligat să amputeze piesa lui Sartre, **Elena din Troia**, din cauza cunoscutelor, cîndva, complicații onomastice. Bineînțeles, Sartre n-a scris niciodată vreo piesă cu acest titlu dar asta n-a stîrbit cu nimic seninătatea — trebuie să-i spunem pe nume — semidoctă a reporterului televiziunii (...) aflat acum în plină reciclare. Dl. Ion Iliescu — nici domnia sa expert în Sartre — nici n-a clipit, dînd astfel impresia că a consimțit la «erudiția» reporterului. Televiziunea nu are o lege prin care să-și protejeze interlocutorii ? (...) Chiar nimeni din Televiziunea Română Liberă nu are calitatea să gireze valoarea sau măcar exactitatea emisiunilor ?" Nota pe care am reprodus-o aproape-n întregime, este semnată m.g. și a văzut lumina tiparului în **ABC**, revistă de înaltă ținută intelectuală, ce apare la Cluj sub direcția bine cunoscutului prozator Eugen Uricaru.

•

Adevărul (Scînteia de odinioară), în numărul său din 5 mai a.c., se întreabă, pe prima pagină : „Ce punem în farfurie ?". Ce să punem, tovarăși ? Petale de trandafiri rămase după costisitoarele mitinguri electorale feseniste...

•

Azi întrece substanțial humorul revistelor specializate în materie, cum ar fi **Cațavencu, Moftul român** sau **Mangafaua**. Citiți aceste rînduri (din 4 mai 1990) publicate sub semnul trandafirului roșu, și vă veți convinge de adevăr : „Prins, inevitabil, în vîltoarea evenimentelor cotidiene, ziarul «Azi» încearcă o corectă informare a opiniei publice asupra realității **complete**, a unor aspecte prezentate trunchiat și tendențios în aserțiunile care bîntuie de la o vreme în o parte a presei".

Românescul **golan** „se internaționalizează" (Mircea Iorgulescu, **„Europa liberă"** aliniindu-se cuvintelor mai vechi precum **glasnost** și **perestroika.**

•

La Paris se vînt ecusoane cu inscripția **golan !**

•

În semn de solidarizare cu colegii lor bucureșteni, studenții marilor universități europene **s-au declarat golani.** Cinste lor !

•

Joi, 3 mai, a.c. **Dimineața** nu publică un singur material — exceptînd clasamentul Diviziei A de fotbal — care să incite curiozitatea cititorilor. În ziua următoare, mohoritul ziar dîmbovițean este însă bogat în conținut. Chiar foarte bogat, mulțumită articolului **Intelectualii**, de mare profunzime intelectuală, semnat de intelectualul Al. Piru. Spicuim din rîndurile ds-ale, duios-cinice : „Contestarea din piața Universității, neautorizată, sfidînd legea și liniștea cetățenilor, provoacă indignarea tuturor oamenilor de bine și de bună credință, a intelectualilor autentici." Pe „oamenii de bine" îi știm. N-ar fi stricat ca intelectualul **Dimineții** să fi pomenit măcar numele a doi, trei „intelectuali autentici" indignați.

•

Anton Uncu, în **România liberă** (6 mai 1990) : „Buldozerul metaforic despre care vorbea nu demult președintele C.P.U.N. și-a făcut apariția în mod concret în piața Universității și nu este deloc un lucru înțelept din partea unui președinte, chiar provizoriu, să agite ideea opoziției de interese între muncitorimea românească și tineretul protestatar..."

•

„Oamenii de bine" din Găești, din Urlați, din Oltenița, ș.a.m.d., risipesc o groază de bani expediind în neant telegrame prin care cer energic curmarea neîntreruptului miting ce se desfășoară în Piața Universității. Cu mic, cu mare, acești minunați „oameni de bine" sînt „profund îngrijorați" de deturnarea circulației din centrul Capitalei. În realitate, indignarea lor de coloratură „patriotică", are mobil invidia că nu au acces la cisternele de whiski, la vagoanele de țigări kent și la stivele de dolari, clipă de clipă împărțite golanilor de către cei mai bogat partid politic din cîte a cunoscut vreodată istoria omenirii : P.N.Ț.-c.d.

•

Reținem următoarele gînduri exprimate limpede de Nicolae Cristache în articolul „Kominternul Salvării Naționale" (Expres, nr. 14—15, mai 1990) : „În Cehoslovacia lui Dubcek, un grup de oameni ai muncii au cerut intervenția trupelor sovietice. La noi, grupuri de oameni ai muncii din industria liniei pieptănate, din Găești și alte localități frumoase din țară cer imperios intervenția guvernului împotriva adolescenților din centrul Bucureștilor. Omul nou există". ; „Sîntem o națiune isterizată de frica de a ne privi în oglindă. Aruncăm morții în curtea vecinului. De vină sînt partidele. Cei care destabilizează țara țipă : „Iată țara este destabilizată. Ne așteaptă haosul și legionarii". ; „Frontul vorbește prin profesori de socialism științific. Și foști secretari de partid".

•

„Simțind mirosul puterii, ca mușteie la miere, asupra Frontului s-au repezit roiuri-roiuri oportuniștii care i-au îngroșat pe dată rîndurile." (Alexandra Stănescu, **România liberă**, 3 mai a.c.).

Extragem cîteva pasaje din articolul „Fantoma Anei Pauker reîncarnată în Silviu Brucan", semnat de scriitorul Corneliu Buzinschi în **Viitorul** (27 aprilie 1990) : „La o sută de zile după Revoluția din 22 Decembrie, fantoma Anei Pauker s-a reîncarnat și bîntuie microfoanele Europei, denigrînd intelectualitatea română. În noiembrie '89 fantoma disidentă făcea naveta București—Londra—New York—Moscova cu bilet de voie de la Ceaușescu. (...) Astăzi, fostul redactor-șef adjunct al Scînteii, acest Locotenent al Morții, vorbește în numele nației românilor, acest Locotenent al Morții a fost parașutat în Franța pentru a compromite intelectualitatea română vorbind în numele cui ? și acoperit de cine ?" ; „Ce vrea, de fapt, domnia-sa ? Compromis total prin colaborarea cu Securitatea română, vrea să bage în aceeași oală și scriitorimea română, care nu și-a putut spune niciodată cuvîntul în cei 45 de ani, pentru că intruși de felul său, precum Ana Pauker, Leonte Răutu, Kișinevski, Dumitru Popescu au manevrat între București și Moscova, ca și domnia-sa în noiembrie '89 între București, Londra, Moscova, New York, plimbîndu-și «idelle» în favoarea așa-zisului internaționalism, vorbind întotdeauna în numele clasei muncitoare, dar, de fapt, în numele **mafiei nomenclaturiste**"...

•

Preluăm un „flash" din **Barlezda** (8 V. 1990) : „În satul Fizeș, comuna Sig, jud. Sălaj preotul ortodox își începe senin slujba cu «să ne rugăm pentru Frontul Salvării Naționale» ! Este și normal, după ce 25 de ani biserica ortodoxă s-a rugat pentru p.c.r. și pentru Nicolae Ceaușescu acum se roagă pentru F.S.N. În fond o moștră de consecvență, căci știe biserica și Teoctist ce știe ! Adică P.C.R. = F.S.N. ! **(Liviu Vălenaș).**

•

După o îndelungată absență de băuturi alcoolice din rafturile magazinelor bucureștene, peste noapte s-au pus în vînzare lichior de... trandafiri. Jalnică, vulgară metodă de propagandă electorală întrebuințată de oamenii F.S.N.-ului !

•

„Ce se întîmplă sau ce se va întîmpla în România ? Ea va fi probabil — o spun cu imensă tristețe și cu mare rușine — singura țară din răsăritul Europei care-și va vota propria nouă conducere comunistă și asta după ce a avut cel mai mult de suferit de pe urma marasmului comunist în trecut." (Aurelian Crăiuțu, **Cuvîntul**, miercuri, 2 mai a.c.).

ENTOMOLOG

Rușinea de la... Podul Înalt!

Știm cu toții cum comunismul și-a tras sevele din insultă. Insultă lui Dumnezeu. Insultă omului — viu sau mort. Insultă istoriei. Neavînd bază legală, el a vrut să se sustragă de la lege — legea pămîntului și legea lui Dumnezeu. Și el s-a sustras legii sub privirile noastre neputincios resemnate. Și ca orice crimă, crima lui a ieșit la suprafață, o putem vedea, o putem arăta.

Dar aceasta este numai cadavrul. Îl vedem. Să fim oare mulțumiți numai cu atît ? Să constatăm crima și să uităm criminalul ? Nu ! Mulți dintre noi o cunoșteam! Acum ne interesează el, sistemul criminal — comunismul. Luptînd împotriva lui, vom lupta împotriva mașinii de tocat conștiințe și trupuri. Deghizat într-o floare, el încearcă să se ridice „inocent" și „prefăcut", spre a ne înfinge din nou ghimpii erorii în suflet.

Se ridică și ne insultă, căutînd să se strecoare pe ușa din dos. Așa cum știe. Mișelește. Ca un ucigaș și trădător. Vizează de tot ce-i stă în putință, fiindcă pentru el nimic nu e sfînt. Sacrii noștri eroi sînt pentru el unelte de propagandă de care uzitează fără scrupule. Sentimentelor noastre patriotice le-au fost conscate icoanele voievodale ale neamului, făcîndu-se din ele incredibil ! scuturi pentru tîrșăvie. Ele toate, și mai ales ale lui Ștefan cel Mare, au brăzdat memoria conștiințelor noastre cu brăzdarul nemuririi neamului. Amintirea sa va lumina întreg neamul românesc.

Cum pot oare, cum de-i rabdă Dumnezeu, în nimicenia lor, pe cei care se leagă în acest moment de numele ilustrului Voievod, pentru a-și justifica probitatea morală ? Ce are de-a face acum „Podul Înalt" cu fulgerul anticomunist declanșat la Timișoara ? Oare ce lupte s-au dat recent la Vaslui, ce jertfă de sînge s-a plătit acolo pentru a-i determina pe „urmașii lui Ștefan-Vodă" să proclame ? Sau săturîndu-se de privit la televizor, s-au gîndit să facă și ei ceva ! Numai că au dat greș, în mod rușinos.

Ce legimitate are această „Proclamație de la Podul Înalt?" În al cui nume ne cheamă? În al lui Ștefan? Ce și cît știu vasluienii despre eroii noștri din trecut ? Ce și cît știu ei despre Revoluția noastră, despre eroii noștri de azi și despre ce au strigat ei în ultima clipă ? Ce știți dumneavoastră, dragi români de acolo ?

În numele lui Ștefan se moare pentru libertate, nu se cheamă la sclavie ! Așa ne-a învățat pe noi istoria domnului Moldovei, istorie singerîndă.

Iar pe de altă parte, o Proclamație se dă într-un context istoric determinant, nu în urma unei „vizite de lucru" a unui prim-ministru ! Altfel, așteptăm : „Proclamația de la Rovine, Călugăreni... etc."

D. SEMENESCU

Aurea mediocritas

Poporul român a trăit ca un animal în cușcă. Și cînd acum, după Revoluție, i s-a deschis ușa, el nu vrea să o părăsească. Numai unii, puțini, au îndrăznit să iasă, cei care erau pregătiți lăuntric să trăiască în libertate. Nu există nici cultură, nici civilizație, fără libertate. Dar majoritatea oamenilor preferă o viață de cușcă, pentru că asta nu obligă la nimic, gîndește altul în locul tău, nu trebuie să ai nici o inițiativă, ci să accepți să fii șomer cu salariu.

Cușca în care se complace să trăiască această majoritate fără opinie convine de minune d-lui Iliescu. El speculează în mod foarte elementar, aproape indecent, tocmai ignoranța „aurei mediocritas". Pe aceasta se bazează dl. Iliescu în campania sa electorală. Și e sigur că victoria sa nu poate fi pusă la îndoială. Căci opoziția, formată din cei care au ieșit din cușcă, abia se organizează. Dar dl. Iliescu o consideră un element turbulent, o adunătură de golani... Ce jalnică și falsă a fost declarația în care regretă că a folosit acest cuvînt, falsă pentru că doua zi ne vorbea despre opoziția care provoacă anarhie! Conștiința unor intelectuali cinstiți, care știu adevărul și **au curajul** să-l spună, înseamnă pentru el, cum a însemnat întotdeauna pentru comuniști, anarhie !

Dar mai bine anarhie decît crimă. Pentru că acolo va duce **democrația în cușcă** pe care o promovează dl. Iliescu prin menținerea populației într-o stare de dezinformare și minciună. Atentatele de la Buzău și Brăila la viața d-lor Rațiu și respectiv Cîmpeanu sînt, în acest sens, un început.

Dacă nu vom găsi calea spre toleranță și adevăr, ca o garanție a democrației, vom asista blocați la victoria răului, cum bine zicea Eminescu, cînd scria aceste rînduri, de o mare actualitate, din păcate : „Cei mai mulți nu au nici o opinie, o seamă cari cunosc adevărul nu au curajul de a-l spune și astfel victoria timporară a răului și a neadevărului e aproape totdeauna sigură".

IOVAN IORGOVAN

Răspuns la... „ce-ar fi dacă...?"

În ziarul „Adevărul" din 10.05.1990, Cristian Tudor Popescu întreabă „Ce-ar fi dacă pentru 24 de ore, Ceaușescu, înviat din morți, ar lua locul tovarășului Iliescu?" Acesta pentru că în Piața Universității se consideră că Iliescu = Ceaușescu.

Noi credem că acest experiment a și fost făcut în dimineața de 24.04.1990, cînd Ceaușescu a trimis din nou scutieri și cîini lupi să învețe poporul democrația socialistă. Așa că încercați să propuneți alt experiment.

DAN LAZĂR

Exact ca în 1946

Subsemnatul Teodoru Decebal din satul Ezer, com. Hilișeu, jud. Botoșani vă aduc la cunoștință următoarele : sînt un om trecut de 70 de ani, am fost deținut politic între 1952—1956.

Sînt înscris în P.N.Ț.-c.d. și am reușit să fac un mic număr de membri în această campanie electorală. Azi, 1 mai a.c. am fost vizitat de plut. adj. Buhăianu, șeful postului de poliție din comună, care mi-a adus injurii și m-a amenințat că mă va aresta și condamna, pe motiv că am încălcat art. 88 din legea electorală, oferind bani celor pe care i-am îndemnat să intre în P.N.Ț.-c.d.

În același timp, după cum mi-au spus mai mulți oameni din sat, ceilalți doi milițieni întrau din casă în casă și întrebau dacă au fost invitați de mine să intre în P.N.Ț.-c.d. și dacă le-am oferit cîte 1000 lei.

S-ar putea să fiu arestat, cum am fost și în 1946, așa că vă rog, pe cît se va putea să-mi luați apărarea.

Din practica democrației originale

Din ordinul inspectorului general al Inspectoratului Școlar Giurgiu, Gheorghe Sima și al adjunctului său, Vasile Blideanu, inspectori de meserie, aflați de zeci de ani pe aceste posturi s-au distribuit în școlile județului tabele pentru stringerea de semnături împotriva **„Proclamației de la Timișoara". Noul regim se bazează pe deprinderile căpătate de vechea gardă a inspectorilor în aplicarea ordinelor primite „de sus".**

GILDA LAZĂR

Protestul cetățenilor din România care și-au păstrat demnitatea

(Urmare din pag. 1)

nifestînd de săptămîni întregi, cu abnegație dică. Să fim cu ei !

Cerem să se țină seama de voința multor ioane și milioane de oameni cinstiți din mânia, fie neutri din punct de vedere politic, fie foști membri de partid, fie făcînd parte marile partide istorice (Țărănist, Liberal), fie făcînd parte din unele partide sau grupuri mai mici, fie chiar și feeniști, care și-au semnătura, dîndu-și numele, adresa, datele etinului de identitate pe ARTICOLUL 8 din OCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA. Cerem se interzică neapărat candidatura la președția țării, precum și accesul în Parlamentul guvernul țării a oricărui activist al partidului-comunist, partid prin excelență dictatorial, antidemocratic și terorist, pentru trei legislaturi, timp minim necesar pentru reeducarea lor democratică și pluralistă. Acești vechi activiști de partid ca dl. Iliescu și ceilalți au colaborat activ la toate alegerile trucate, care s-au desfășurat în țara noastră în ultima jumătate de secol. Ei au asigurat la orice fel de alegeri, de jos și pînă sus, realizarea voinței PCR și rezultate de 99,99% de voturi pentru partidul comunist. Ei s-au specializat 45 de ani în organizarea de manifestații așa-zis spontane, atunci pentru PCR, acum pentru FSN, cu lozinci citite de pe hîrtiuțe de către demonstranți, scoși din întreprinderi după listă, prin presiune morală, intimidare sau amenințări și transportați la mitinguri cu autocarele statului, pe cheltuiala poporului român.

9. Cerem imediata demisie a domnului Ion Iliescu, vechi și consecvent activist fruntaș, precum și demisia guvernului său, marionetă a comunismului, care nu asigură o campanie electorală corectă și cinstită și vor „să facă totul" pentru a-și asigura succesul, indiferent de corectitudinea metodelor. Ei intenționează să mențină România în comunism mai mult sau mai puțin repede mărturisit spre o nouă tragedie a țării, împotriva voinței poporului român și spre rușinea țării noastre în fața opiniei publice mondiale, știindu-se cum au învins situațiile similare popoarele altor țări (ex. : Cehoslovacia, R. D. Germană, Ungaria, Lituania, Nicaragua, etc.).

10. Cerem constituirea imediată a unui guvern de coaliție, cu participarea celor care, prin lupta lor, prin suferința și sîngele lor, au asigurat prăbușirea regimului comunist în Decembrie 1989.

— reprezentanții foștilor deținuți politici, ai luptătorilor mineri anticomuniști din orașul-erou Motru, ai muncitorilor care au făcut răscoala anticomunistă din Brașov, reprezentanții Revoluției din Timișoara și reprezentanții celor răniți sau ai familiilor celor morți în Revoluția din București.

Cerem preluarea postului de președinte al țării de către o personalitate neutră, deci necompromisă politic, pentru ca să poată fi asigurată o campanie electorală corectă și cinstită și alegeri cu adevărat libere și autentic democratice în România.

PĂMÎNTUL – PENTRU VEȘNICIE, ȚĂRANILOR!

P.N.Ț.-c.d. consideră că:

Fără agricultură rentabilă și țărani gospodari, România va rămîne la periferia lumii europene

Comunismul ne-a adus atît de jos încît problema hranei zilnice a devenit o cruntă obsesie. O degradantă obsesie. Urmăriți, dacă aveți ocazia, teribilul comportament al unui compatriot de-al nostru într-un magazin alimentar nu din occident, ci din Cehoslovacia sau R.D.G., sau din Ungaria și veți avea o zguduitoare imagine asupra a ceea ce am ajuns. Ne-am ieșit din matcă, pur și simplu, fiind urmăriți continuu de spectrul foamei. În țara noastră românească în care curgea lapte și miere, milioane de oameni, un popor întreg, am ajuns în albia umilinței, a foamei cronice.

Ce e de făcut în aceste condiții cînd chiar și speranța pare a ne fi retezată, cînd ceapeurile sînt considerate a fi pe mai departe sursa principală de produse agricole, cînd marasmul a cuprins totul, de la investiții și semințe, pînă la plantația de piersici sau pruni? Ne prăbușim în continuare. Am ajuns pînă acolo încît trăim din ce ne dau alții sau din ce mai cumpărăm de la alții. În numai patru luni de la revoluție am tocat aproape trei sferturi de miliard de dolari, bani buni dați pe mîncare. Faptul trebuie să ne sperie profund pe noi cei care a trebuit să ne chinuim 10 ani pentru a plăti datoria externă a țării. **Dezorganizarea fără precedent a agriculturii noastre în această primăvară, produsă sub guvernarea Iliescu—Roman ne îndreaptă pur și simplu spre foamete.** Ceea ce mai produce agricultura noastră la ora de față este cu totul puțin față de ceea ce presupune un trai demn, civilizat. Se spune că, la anul, factura de hrană ne va costa mai multe miliarde de dolari. Un munte de bani, o sumă colosală pe care va trebui s-o împrumutăm din bănci străine. O situație ce nu poate decît să ne producă insomnie. Iar pornim să facem datori!? Ținem numaidecît să fim din nou în rîndul datornicilor acestei lumi?! Abia scăpați de flagel cu niște eforturi ce ne-au pus sub semnul întrebării însăși existența biologică, iată **că o guvernare nepricepută, neocomunistă, ne duce din nou la prăpăd.**

Perpetuarea organizării agriculturii pe bază de C.A.P.-uri, pe neglijarea și chiar negarea sistemului de cointeresare directă a țăranului, pe negarea responsabilității individuale în timp ce este accentuată cea colectivă, adică a tuturor și a nimănui promovată de Frontul Salvării Naționale, de Ion Iliescu și Petre Roman, ne-a făcut deja dependenți de piața alimentară internațională. Fără a înțelege măcar o iotă, măcar o boabă din chestiunea agriculturii românești, din urgențele ei, din drama alimentară a poporului român, Frontul Salvării Naționale forțează ușile deschise dintr-o bancă de mult jefuită. Consecința: foame. Consecința: un val de credite în valută forte pe care nu știe nimeni cum le vom rambursa. Consecința: un trai în rușine, în lipsă de demnitate. O dramă națională ce se va petrece și în acest an nu la cozile generate de comunism, ci de neocomunism!

Agricultura românească este în suferință gravă. Pămîntul însuși se deteriorează. Exemplu: roditoarea cîmpie din zona Vrancea—Galați se deșertifică cu o viteză uluitoare.

Agricultura este domeniul în care nimeni, dar absolut nimeni din țara asta nu trebuie să fie indiferent. Pentru că de aici începe, nu-i nici o exagerare, democrația noastră. Confortul nostru zilnic, rata scăzută a inflației sau leul convertibil, aici, în agricultură, își au cele mai importante temeiuri, mai ales într-o țară flămîndă ca a noastră.

Înțelegînd, din perspectiva experienței pe care o are în chestiunea agricolă românească această hotărîtoare problemă ce ne-a adus într-o adevărată tragedie națională, Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat este autorul celor mai cuprinzătoare programe și scenarii de dezvoltare viitoare a agriculturii pe baze productive, rentabile, pentru a avea belșug alimentar cu produse ieftine. P.N.Ț.-c.d. consideră că fără agricultură și țărani România va rămîne în coada Europei, o țară a mizeriei și a dezastrelor sociale, economice și politice endemice. Din acest motiv aflat sub semnul urgenței, P.N.Ț.-c.d. prevede în programele sale agricole dezvoltarea fermei agricole individuale, proprietatea privată asupra pămîntului, sprijin necondiționat tuturor țăranilor.

Toți țăranii vor avea dreptul la pensie!

Un grup de 8 țărani din satul Dumeștii-Noi, județul Vaslui, sînt îngrijorați de faptul că nu primesc pensie deoarece n-au făcut, timp de 10 ani, minimul de norme în C.A.P.

În concepția P.N.Ț.-c.d., toți țăranii vor avea dreptul la pensie. Ei au muncit o viață întreagă în țara asta, plătind cu munca lor, cu produsele agricole, datoria de război la sovietici, industrializarea, construirea orașelor, precum și o parte însemnată din datoria externă. Deci, Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat, consideră că toți țăranii au dreptul la minimum 700 lei pensie, indiferent dacă au fost particulari sau au lucrat în C.A.P.!

În acest sens, P.N.Ț.-c.d. a pregătit un proiect de „Decret-lege privind acordarea de pensii și ajutoare sociale tuturor țăranilor."

„Ne pare rău, ați ratat momentul!"

Am fi vrut să auzim din gura d-lui I. Iliescu aceleași cuvinte așteptate, le acceptam oricum, chiar repetabile, asemenea celor zise de gen. A. Averescu în 1921. „ȚĂRANI ROMÂNI! PĂMÎNTUL ESTE AL VOSTRU! SĂ-L STĂPÎNIȚI SĂNĂTOȘI, PE VECI. DIN TATĂ-N FIU. ACESTE OGOARE SÎNT AVEREA VOASTRĂ ȘI MOȘIA COPIILOR VOȘTRI. FĂCEȚI-VĂ CASE FRUMOASE ȘI INDESTULĂTOARE, ÎNCONJURAȚI-LE CU GRĂDINI ȘI POMI RODITORI."

N-ați făcut-o. O frază, numai cîteva cuvinte și ați fi devenit nemuritor, pentru că, să știți, d-le I. Iliescu, țăranul român nu uită ușor pe cei care îi înțelege of-ul. Regretăm că nu-i puteți ajuta cu nimic pe **acești oameni. „N-a fost să fie...!"** vorba d-lui C. Noica. Nu-i nimic. Noi sperăm că alt guvern, altă legislatură, acum fiind democrație în România, mai popular, o vor face. E necesară această reformă agrară. Acum, cît mai repede cu putință. La vremuri noi, legi noi și pentru agricultori. Revenind..., pesemne acele vorbe memorabile pe care am fi vrut să le auzim toți, aparțin, ce să-i faci, numai marilor personalități ale vremii. Ne pare rău, d-le Iliescu, ați ratat momentul. Și în politică simpatia se cere dublată de sinceritate și înțelegere pentru „opincă".

Acta est fabula!

V. ROMANAȚI

Ei, ce facem, rămînem sau nu rămînem în vatra părintească ?!

Fotografii de Gheorghe Peter

Nici măcar un zîmbet, fie el și prezidențial provizoriu, nu-i va convinge pe acești oameni să pășească colhozul pe care li l-au făcut, cu anasîna, comuniștii!

RĂUL DE CARE TREBUIE SĂ NE IZBĂVIM – C.A.P.-URILE

Ședințe, semnături, parafe, egale cu zero?

Țăranii își iau durerea la spinare și tocesc drumurile țării pentru a li se face dreptate. Domnii însă eludează legile numai și numai pentru a-și păstra funcțiile. E și aceasta un punct de vedere, dar...

Porțile adevărului nu prea vor, deocamdată, să se deschidă pentru a le primi sufletele curate.

O delegație din satul Valea Copcii, comuna Șimian, județul Mehedinți, s-a adresat Ministerului Agriculturii în privința dezarondării de C.A.P.-ul Șimian. Cei cinci țărani ce formează delegația aduc probe doveditoare. Satul Valea Copcii, situat la 5—6 km de orașul Turnu-Severin, numără 60 de familii cu o populație de 205 persoane. Dumitru Pupăză, Vasile Borugă, Gh. Borugă, Mihai Coadă, Ion Vișu reprezintă cele cinci sate: Valea Copcii, Dedonița Veche, Dedonița Nouă, Poroina și Erghevița.

Locuitorii acestor sate au dorit înființarea unei Asociații. Prima adunare generală a avut loc pe 21 ianuarie 1990, în clădirea școlii generale Erghevița. La punctul 4 se cere: „Autodizolvarea C.A.P.-ului". Votul a fost unanim. Procesul-verbal a fost semnat de aproape 500 de oameni. Următoarea ședință a avut loc pe 27 feb. 1990, în care, la punctul 1 al ordinii de zi găsim, specificat: *„Dezarondarea respectivelor sate de C.A.P. Șimian și constituirea C.A.P.-ului Valea Copcii, în zonă de deal"*. La ședință a participat ing. Aurel Cergă (delegatul UJCAP-ului) iar din partea ziarului județean „Lumina", dl. Florian Copcea. În unanimitate de voturi s-a propus dezarondarea. Punctul 2 stipulează: *„S-a luat în discuție constituirea Asociației din satele Erghevița, Poroina, Dedonița Nouă, Dedonița Veche și Valea Copcii"*. Punctul 4 spune: *„Împărțirea fondului animalier și a mijloacelor fixe ale C.A.P.-ului Șimian cu satele care se dezarondează"*.

Procesul-verbal a fost semnat ulterior de Florica Pirjol, președintele UJCAP Mehedinți, iar din partea Direcției agricole județene de director Virgil Mirșu. Tot la această ședință, Virgil Mirșu a ținut să menționeze că se poate deschide cont în bancă pentru Asociația Valea Copcii.

Ne întrebăm cum și cine a atacat hotărîrile adoptate de Adunarea Generală. Altă adunare generală a avut loc la data de 4 aprilie 1990. S-a propus din nou, la punctul 3, dezarondarea respectivelor sate.

La această ședință au participat Florica Pirjol și Virgil Mirșu. *S-a creat dezordine, iar (sic!) domnul Mirșu propune o Asociație independentă cu care acești membri cooperatori sînt de acord.*

Mai era nevoie să se mai ceară încă o dată dezarondarea, în condițiile în care ea fusese deja semnată de cele două direcții județene?

Cei 5 petiționari au adresat (prezentat) o cerere-memoriu către Ministerul Agriculturii. Se cere:

1. — să se restituie suprafața de teren pînă la fostul hotar al satului;

2. — dacă există suprafețe cu grîu, acestea să ni se restituie așa cum sînt fiindcă noi cînd ne-am înscris în C.A.P., ne-am înscris pe timp de iarnă, cu o suprafață însămînțată cu grîu, și care ne este acum necesar chiar pentru semănat;

3. — să ni se restituie valoric partea ce ni se cuvine din toate bunurile existente;

4. — să ni se lase în folosință cele două grajduri și un saivan, ce se află pe teritoriul nostru, în marginea satului, care au fost construite de noi înainte de a ne unifica cu C.A.P.-ul Șimian în anul 1970, sau să ni se restituie contravaloarea și să fie obligați cei din Șimian să le ridice de pe teritoriul nostru;

5. — să ni se restituie contravaloarea unui pătul cu o magazie ce a fost luată de la noi și mutată la Șimian, fiind construită pe cheltuiala noastră înainte de unificare.

După cele văzute, considerăm că acești oameni necăjiți au perfectă dreptate. Copia acelui proces-verbal din 21 ian. 1990 se află în posesia noastră, iar pe verso este parafată de Ministerul Agriculturii. — Cabinet Adjunct al ministrului.

IOAN RUSSU

Cine pune piedici?

O adunare cetățenească a circa două sute de cooperatori a decis, duminică 29 aprilie, retragerea lor din C.A.P. Tătaru, județul Prahova.

Cum s-a ajuns aici? Atît din discuțiile oamenilor prezenți în sală, cît și din lămuririle ce ni s-au dat pe parcurs, două ar fi cauzele care au generat nemulțumire și stare de neliniște în comună. Mai întîi felul cum s-a aplicat decretul 42/1990 cu privire la acordarea de loturi în folosință cooperatorilor, pensionarilor, salariaților comunei. Ei bine, acest decret s-a materializat preferențial, și restrictiv chiar, încă de la început. Altfel s-ar fi ajuns, poate, la desființarea C.A.P.-ului în forma actuală, în locul său rămînînd, probabil, o asociație zootehnică. Această posibilitate a fost însă ratată chiar de la început, datorită unor jocuri de interese — păstrarea unor posturi salarizate — interese care au angajat în prima fază și Direcția agricolă județeană (director Eugenia Nicu), dar mai ales un grup de conducere locală, același în mare măsură, de dinainte de decembrie...

Cel de-al doilea motiv care i-a hotărît pe majoritatea membrilor cooperatori să ceară retragerea din C.A.P. au fost abuzurile ce se săvîrșesc în continuare, evocate în adunarea amintită chiar de către primarul Eugeniu Petrescu. Acesta, deși a încercat să limpezească lucrurile, în primul rînd în sectorul zootehnic, nu a reușit practic mai nimic. Este vorba de absența jurnalelor de muls sau, după apariția lor, de înregistrarea diminuată a cantităților, ori de vînzări ilegale de brînză. Dacă mai adăugăm și faptul că o parte din oameni au evocat neplata nici pînă acum a unor drepturi cuvenite, ca și absența prezentării pînă la această dată a unui bilanț economic a acestui C.A.P. falimentar dintr-o zonă deluroasă, se poate înțelege relativ ușor starea de confuzie creată în comuna Tătaru. De altminteri, chiar în ziua adunării, deși fuseseră convocați toți cetățenii de către conducerea locală a C.P.U.N. și primărie, cineva (unii spun că însuși președintele C.A.P., inginer Alexandrina Stănescu) lansase zvonul în satul Tătaru că adunarea nu va mai avea loc.

Totodată, luările de cuvînt au subliniat faptul că muncile agricole sînt în cea mai mare parte neefectuate, via nefiind nici măcar tăiată, și că singura soluție pentru a evita extinderea pămînturilor neucrate — 450 ha vie în 1961, circa 70 în prezent! — este ca oamenii să preia pămîntul, încercîndu-se prin aceasta și o temporizare a depopulării comunei.

Preluarea fostelor proprietăți, în curs, creează însă destule probleme, discuții, stări conflictuale, și acestea în bună măsură datorită lipsei de cooperare a conducerii C.A.P., ca și a direcției agricole. Bătute, în continuare, ideea fixă a menținerii unei unități economice nerentabile, deși bunul simț economic trebuie să impună rezolvarea operativă a situației create, care să ducă la desființarea C.A.P.-ului.

DANIEL TĂTARU

Nostalgicii „producțiilor-record" atacă

Cele ce s-au petrecut în această primăvară în Arpașu de Jos, județul Sibiu, nu înseamnă o noutate pentru noi. Nostalgicii „producțiilor-record", clicile aflate în conducerea ceapeurilor, luptă atroce pentru a-și păstra privilegiile. Chiar dacă prin aceasta dezbină satele și întorc viața de aici pe dos. E, de fapt, la scară redusă ceea ce Ion Iliescu și junta sa comunistă fac la nivelul țării...

Ce s-a întîmplat, de fapt, în Arpașul de Jos? Oamenii au vrut pămînt, mai ales cei mai tineri care de ani și ani lucrează în industrie, fac naveta, și au lucrat, totodată, și în agricultura satului. În Arpașu de Jos nu li s-a dat pămînt tuturor celor care pot și vor să-l muncească!

Cu concursul tovarășului Dunăreanu de la U.J.C.A.P. Sibiu, li s-a pus oamenilor pumnul în gură, fiind amenințați cu poliția și cu condamnări pentru tulburarea ordinii publice. Deci, dacă ceri pămînt, devii infractor. A fost organizată o a doua adunare generală a cooperatorilor, de data asta în condiții cu totul improprii, țăranii nemaiavînd posibilitatea să-și ceară dreptatea și pămîntul, chiar și acel biet lot de folosință de numai 50 de ari dat de F.S.N. Clica de la conducerea ceapeului a fost doar rotită, în rest existînd, ne spun oamenii din Arpașu de Jos, toate condițiile pentru a merge pe mai departe ca și pînă acum, adică din rău în mai rău...

Din „Principiile de bază ale Programului Partidului Național Țărănesc-creștin și democrat"

„Nucleul de organizare a agriculturii îl va constitui GOSPODĂRIA INDIVIDUALĂ ȚĂRĂNEASCĂ. Se va face dreptate țăranilor, care au fost jefuiți de pămîntul și de bunurile lor în timpul regimului comunist, prin forță și teroare, pentru realizarea colectivizării utopice.

Pămîntul ce aparține cooperativelor agricole de producție va fi redat țăranilor în proprietate personală și în folosință veșnică și vor fi ajutați să-și procure mijloacele necesare pentru: executarea muncilor agricole, fertilizării solului, irigațiilor, combaterii dăunătorilor, selectării semințelor etc., în așa fel ca gospodăria țărănească să devină o adevărată fermă de tip european (danez, olandez, elvețian etc.)."

DE PRIN SATE ADUNATE

Scrisoare de-acasă

„Recent am venit în contact cu mai mulți țărani din comuna natală, în care mi-am desfășurat activitatea pînă la pensie. Cînd nu am mai fost tolerat în școală, am trecut alături de ei în gospodăria colectivă, muncind alături de ei la prașilă, la seceră, la strîngerea recoltei. Am reîntîlnit acești țărani așezați, harnici și dornici de înnoiri.

Unii sînt pensionari, alții în stare de muncă, alții sînt salariați locali și împreună cu familiile pot să-și muncească și pămîntul. Alții lucrează pe santiere, gata să se așeze permanent în sat, să reînceapă viața patriarhală a satului de odinioară. Toți aceștia cer pămîntul, dar n-au fost primiți în adunarea generală, unde urma să se discute problema privatizării agriculturii. Au fost scoși din sala în care se ținea ședința pe motivul că în ultimii ani n-au lucrat în C.A.P., fiind salariați. Nu s-a luat în considerare că ei cer să participe numai la problema care îi interesa. În acest caz ei nu-și vor expune niciodată punctul de vedere privind desființarea colectivului sau măcar retragerea pămîntului lor."

ION PREOTU

Cu lupii în circă

Țăranul descuie poarta și-atît. N-o deschide. Mîrțoaga privește la zăvorul tras, rumegîndu-și paiele căpătate. Lupi verbitori, urmașii celui din Scufița Roșie, dreg glas: — Proaste! Vrei să te bagi la stăpîn în loc să rămîi aici în libertate, cu noi?!

— Cei mai grași dintre lupi se ascund în spatele unui măceș uscat, atîrnînd grăbit în soini, trandafiri vopsiți, din hîrtie. Rolește iar grosul haitei, urlă să facă frică pradei scăpate, s-o îndepărtese de poartă. Se încurajează între ei: — „E temporar, e temporar, nu poate să rămînă așa, o luăm, o luăm".

Zice gospodarul de la gard: — „În 20 Mai, deschid o zi poarta. Și nu mai trage cu ochiul la armăsarii mei lucioși: îștia mănîncă și salată, fiindcă merită. Cu ei s-a ridicat bogăția curții mele. Acum am destul de țesălat la ungurescul și la cehescul intrați pe poartă înaintea ta... că cel nemțesc a sărit gardul direct. Tu, dacă n-ai să răzbești, mănîncă mai departe spini, cu lupii-n circă.

Ești rezistent, ești foarte obișnuit, nu ești decît un erou".

ȘTEFAN MATEESCU

Înainte sau după?

Dl. dr. ing. Doru Georgescu, inspector șef la Inspectoratul pentru protecția plantelor și carantină fito-sanitară Dîmbovița, se simte cît se poate de iritat de articolul „Lăsați de izbeliște", publicat, în cuprinsul acestei pagini, în „Dreptatea" din 14 aprilie 1990. Îi informăm pe dl. inspector șef că într-adevăr la data documentării noastre, finele lunii martie și începutul lunii aprilie, situația era cea prezentată în text: țăranii intrați în posesia livezilor nu aveau, din motive ciudate, sprijin pentru tratamente fito-sanitare. Că între timp aceste tratamente s-au făcut, este o laudă pentru I.P.P.C.F. Dîmbovița. Dorința noastră este ca sprijinul pe care această instituție de specialitate îl acordă țăranilor gospodari să continue. Nimeni nu va avea de pierdut!

Am fost de față

A tuturor, adică a nimănui, adică vraiște!

Cît de dăunătoare pentru binele nostru este proprietatea colectivă, adică a tuturor și-a nimănui, vorbesc și aceste două exemple:

— Drum cu trenul prin Bărăgan. Zi de început de mai. Timp atît de rece încît pînă și sălbăticiunile pădurii se bagă în vizuine. Și, totuși, la I.A.S. Ivănești, două sute de vaci sînt închise într-un ocol. Sînt flămînde, sînt murate de apă. Cum să mai fie sănătoase aceste animale dacă sînt ținute în asemenea condiții? De unde să mai avem noi parte de lapte, unt, carne, dacă vacile dau în tuberculoză și sînt arse la crematoriu? Dacă interese economice, care ar trebui să fie firești, nu are nimeni în această chestiune, facem atunci apel la omenească milă. Sîntem siguri că țăranul nu și-ar permite nici în ruptul capului asemenea infamie!

— Zece kilometri mai spre București, același tren ne duce pe lîngă gardul parcului de mecanizare al I.A.S. Bogdana. Combine, cultivatoare, semănători, fel de fel de agregate agricole ce se bucură de același tratament al... cerului deschis. Rugina și intemperiile rontăie această avere a noastră, a tuturor, lăsată în seama tuturor și-a nimănui. Care gospodar-țăran și-ar permite să-și lase uneltele, ani în șir, la un asemenea tratament? Poate ne răspund gospodarii piriți ai F.S.N.-ului, că ei știu tot...

Pagină realizată de EUGEN MIHĂESCU

www.ioanrusu.ro

AMBASADORUL S.U.A. LA BUCUREŞTI chemat la Washington pentru consultări

Guvernul american şi iregularităţile electorale din România

Ambasadorul Statelor Unite a fost chemat de către Secretarul de Stat la Washington, săptămîna aceasta, pentru consultări asupra alegerilor din 20 mai în România, primele alegeri multipartite din ultimii 40 de ani. Hotărîrea a fost luată ca urmare a ştirilor despre iregularităţile în procesul electoral din România, care ridică întrebarea dacă aceste alegeri vor fi libere şi corecte. Ambasadorul Green se va reîntoarce la post înainte de scrutinul din 20 mai.

Printre problemele electorale care preocupă Statele Unite se numără şi frecvenţa actelor organizate de intimidare şi hărţuire îndreptate împotriva unor partide de opoziţie şi candidaţi. Statele Unite au îndemnat Guvernul Român provizoriu să ia măsuri mai ferme pentru menţinerea ordinii şi pentru protejarea drepturilor tuturor candidaţilor la aceste alegeri. Statele Unite sînt de asemenea preocupate şi de sesizările în ceea ce priveşte faptul că mai multe partide importante întîmpină dificultăţi în programarea spaţiului ce li se cuvine de drept în emisiunile de radio şi televiziune ale Radioteleviziunii române, şi de dificultăţile întîmpinate în distribuirea ziarelor independente.

În repetate rînduri, Statele Unite au declarat că alegeri libere şi corecte la 20 mai, cu vot cu adevărat secret, au o importanţă capitală pentru continuarea procesului de democratizare în România şi pentru viitorul relaţiilor bilaterale între cele două ţări ale noastre. Statele Unite fac apel la toţi cetăţenii României să se comporte aşa cum se cuvine să se comporte cetăţenii unei democraţii în curs de afirmare şi, mai ales, să se prezinte la vot pe 20 mai. Acum stă în puterea lor şi au răspunderea să aleagă pe cei ce-i vor conduce în viitor.

DOAMNA DOINA CORNEA A ADRESAT O SCRISOARE PARLAMENTULUI EUROPEAN

Agenţia France Presse comunică : Fosta disidentă Doina Cornea a afirmat joi, într-o scrisoare deschisă adresată Parlamentului European, că alegerile de la 20 mai din România „nu vor fi libere".

Doamna Cornea, care a anunţat că începe vineri o grevă a foamei, a declarat că „o campanie electorală care nu este liberă nu va putea asigura organizarea de alegeri libere". Ea adaugă că poporul român „trăieşte o dramă" şi riscă să alunece din nou într-un „totalitarism deghizat". Ea cere parlamentarilor europeni să nu uite România, dar nu propune nici un fel de măsuri.

Doamna Cornea acuză regimul lui I. Iliescu că este format din „fostele instrumente ale dictaturii comuniste" şi îl acuză că practică calomnia, minciuna, atacurile sistematice împotriva persoanelor şi sediilor partidelor din opoziţie, controlează radioul şi televiziunea şi împiedică difuzarea presei independente. Puterea, afirmă ea, a evitat să stabilească răspunderile care revin instituţiilor de represiune ale regimului comunist. Din contra, ea „se sprijină" pe aceste forţe pentru propria campanie electorală şi pentru a se menţine la putere, afirmă doamna Cornea.

O declaraţie a biroului de presă a domnului Ion Raţiu

Întreg materialul publicitar în legătură cu campania electorală a domnului ION RAŢIU se distribuie gratis.

Declarăm deci că nu avem nici o legătură cu acele persoane care valorifică unele materiale pe care le-au procurat în mod gratuit.

9 Mai 1990

MANIFESTAŢIA DIN PIAŢA UNIVERSITĂŢII

De aproape trei săptămîni...

(Urmare din pag. 1)

George Şerban, reprezentantul Alianţei Naţionale pentru Proclamaţia de la Timişoara a făcut propunerea ca Proclamaţia să se numească Proclamaţia Timişoarei — Bucureşti : „Noi, timişorenii, ne-am făcut fraţi de cruce cu bucureştenii prin jertfa de sînge şi dorinţa de libertate".

„La 16 decembrie a început la Timişoara Revoluţia, fără un program scris. Dacă aşezăm una lîngă alta lozincile strigate din acea zi şi pînă azi, obţinem un adevărat program. La Timişoara a început Revoluţia anticomunistă. Această Revoluţie va continua pînă cînd din societatea românească vor dispărea ultimele urme ale comunismului.

Alianţa Naţională pentru Proclamaţia de la Timişoara va milita în continuare, indiferent de rezultatul alegerilor, pentru reîntoarcerea României în Europa, pentru reîntoarcerea la democraţia şi prosperitatea pe care le-a avut înainte de comunism.

Ne aflăm în situaţia paradoxală ca în fruntea Revoluţiei anticomuniste să se instituie un grup de comunişti.

Ceea ce ne uneşte cel mai mult este în primul rînd lupta împotriva întoarcerii regimului totalitarist.

MIC DICŢIONAR AL GOLANILOR

Adversar — nu este sinonim cu „duşman" într-o concepţie democratică ;

Opţiune, alegere — există două alternative : se alege libertatea sau se alege praful ;

Biruitor — învingător într-o luptă, calificativ acordat de istorie ;

Consens — să nu le lăsăm posibilitatea de a ajunge la nonsens ;

Fortă — neologism creat de neocomunism ;

Gogoşă — produs de panificaţie presărat cu zahăr, dar declarat necomestibil de către golani.

GOLANII DE INTELECTUALI

Doamna Magda Cârneci (de la Grupul pentru Dialog Social) a dat citire unui apel de solidaritate a 21 de cercetători din Institutul de Istorie a Artei, care se alătură apelului intelectualilor difuzat în urmă cu cîteva zile.

Domnul Alexandru Zub, cercetător istoric (Iaşi) : „Acum cîteva zile am trimis un mesaj de solidaritate cu ceea ce se întîmplă în Piaţa Universităţii, din partea colegilor mei. Ne aflăm într-un moment în care trebuie să facem un pas hotărîtor de desprindere. Şi dumneavoastră îl faceţi.

Domnul Ovidiu Moldovan : „Mă doare sufletul de tăcerea celor care au pierit aici. Mă doare sufletul de tăcerea celor care nu au pierit şi care nu vin să vorbească aici. Mă doare sufletul de tăcerea intelectualilor care tac".

UN STROP DE PURITATE

Un golan din Galaţi : „Sîntem o mînă de oameni trişti şi perseverenţi care încercăm să manifestăm în oraşul roşu. Am reuşit, în ciuda huiduielilor şi teslelor, să deschidem o Zonă Liberă de Neocomunism. Rămînem peste noapte 15—20 de oameni. Sîntem puţini, dar sîntem. Sîntem doar un strop de puritate pe care îl vom macula doar cu propriul nostru sînge".

Anunţ din partea Ligii Studenţilor din Politehnică : „...În cazul în care nu se ajunge la un dialog real, nu original, vom îngheţa cursurile".

„Ne-am hrănit cu magia nisipurilor, aştept vor veni şi vor săpa puţurile de petrol (...). Ei vor fi venit prea tîrziu, căci candoarea nisipului oferea o singură oră de fervoare şi am fost noi cei care am sorbit-o". (Antoine de Saint-Exupéry).

Cine sînt şi ce vor golanii!

(Urmare din pag. 1)

toria şi să deturneze în mod paşnic ţelurile acestei măreţe revoluţii. Sînt, de fapt, indivizii care s-au specializat în mistificarea istoriei ultimelor patru decenii, şi care încearcă acum, sub ochii noştri înmărmuriţi, falsificarea celor patru luni de revoluţie. Se ştie ce au fost în stare să facă din istoricul act de la 23 august 1944. Întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste a fost prezentată pe rînd, prin sfidarea adevărului, ca o eliberare din partea gloriosilor armate sovietice, apoi ca o insurecţie armată, ca să se ajungă în final la „revoluţia de eliberare socială şi naţională, antifascistă şi antiimperialistă".

Ascultăm cu stupoare declaraţiile recente ale liderilor F.S.N. şi a acoliţilor acestora că revoluţia anticomunistă din 16—22 decembrie 1989 a fost de fapt o revoluţie antilegionară, antifascistă, anticeauşistă, urmînd ca foarte curînd şi foarte probabil să se adauge şi calificativele de antitărănistă, antiliberală, antimonarhică şi mai ştiu eu cum. Mai aflăm că revoluţia nu au făcut-o tinerii, care în numele celei mai frumoase devize pe care a rostit-o vreo revoluţie de la Cristos încoace — *vom muri şi vom fi liberi* — au înlăturat cel mai sinistru regim de teroare pe care l-a cunoscut omenirea, ci că ea a fost făcută de proletariat, de clasa muncitoare. Se încearcă, adîncirea prăpastiei provocată premeditat la 29 ianuarie 1990, prin care se urmărea învrăjbirea dintre tineret şi intelectualitate pe de o parte şi muncitori, care, chipurile, muncesc şi nu gîndesc, pe de altă parte.

Se uită că în dimineaţa zilei de 22 decembrie copiii şi tinerii au ieşit în stradă în zorii zilei strigînd : „Nu vă fie frică / Ceauşescu pică" şi, pornind în marş spre centrul Capitalei, i-au obligat pe părinţii şi fraţii lor mai mari să-şi învingă laşitatea şi frica ce-i paraliza de ani de zile şi să deschidă porţile marilor întreprinderi pentru a participa la confruntarea cu dictatura. Tot tinerii s-au aflat şi la Timişoara în primele rînduri. Din mijlocul lor s-au înălţat la cer martirii revoluţiei noastre. Asupra acestor minunaţi tineri se revarsă acum dispreţul suveran al celor aflaţi la putere, dispreţ concentrat în formula depreciativă de „golani". Dicţionarele limbii române vor înregistra sensul sublim pe care îl capătă în aceste zile cuvîntul „golan" — acela de sinonim cu erou, revoluţionar, luptător demn şi curajos.

Aştern aceste rînduri în calitate de profesor de golani, fiindcă am credinţa că printre golanii din Piaţa Universităţii din Bucureşti şi din Piaţa Operei din Timişoara se află şi cîţiva dintre foştii mei elevi. Şi îmi revendic această nobilă calitate şi din faptul că, tînăr absolvent de liceu, de la 19 la 24 de ani, am urmat cursurile unei Facultăţi de Golani pe care am absolvit-o înainte de a lua examenul de bacalaureat. Cursurile acestei Facultăţi de Golani le-am urmat între anii 1949 — 1954, învăţînd zi de zi şi noapte de noapte la Tîrgşor, Canalul Dunăre — Marea Neagră, Piteşti, Bicaz, Borzeşti şi Oneşti, tot atîtea insule sinistre din Arhipelagul Concentraţionar Comunist din Republica România, pe atunci populară şi mai apoi socialistă.

În Dreptatea din joi 15 februarie 1990, într-un Cuvînt către tineri le adresăm îndemnul „să fiţi pînă la sfîrşitul zilelor voastre aceiaşi elevi silitori la Şcoala Libertăţii şi a Curajului, a Demnităţii şi Omeniei româneşti !"

Sînt fericit să constat că au fixate aceste trăsături în structura fiinţei lor şi constatarea mă umple de emoţie pînă la lacrimi. Ei au făcut şi continuă dovada unei extraordinare maturităţi politice. Ei sînt şi acum un exemplu pentru părinţii şi fraţii lor mai mari. Ei ştiu că au şansa unică a istoriei de a trăi la modul eroic şi exemplar şi aceasta nu prin renunţări şi sacrificii materiale, ci prin mobilizarea tuturor energiilor şi forţelor creatoare pentru înfăptuirea unei culturi care să ne asigure pătrunderea demnă în mileniul al treilea şi la realizarea idealului de libertate naţională pentru toţi românii de pretutindeni. Puţine generaţii de tineri au avut în faţă idealuri de o asemenea noblete, dar că întotdeauna ele au ştiut să răspundă acestor imperative morale şi naţionale ale epocii lor.

Sînt mîndru că sînt contemporanul acestor golani, că inima mea poate să bată la această vîrstă cu aceeaşi forţă şi intensitate şi mă simt solidar cu ei în bătălia decisivă pe care poporul român o dă pentru libertate şi demnitate.

Noua democraţie şi delegaţia P.N.Ţ.-c.d. la Atena

Viitorul apropiat înseamnă o nouă Europă guvernată de legi democratice

Grecia, după ce şi-a reafirmat recent, la alegerile din aprilie, orientarea spre o democraţie autentică, prin încredinţarea mandatului de guvernare domnului Constantin Mitsotakis şi partidului Noua Democraţie, priveşte azi cu luciditate spre forţele politice din Balcani capabile să edifice noua ordine europeană.

Ţara care a inventat dialogul, democraţia şi într-un fel Europa, este din nou azi în primele rînduri în lupta împotriva totalitarismului şi a consecinţelor sale.

Sub acest semn se înscrie şi recenta primire a unei delegaţii a Partidului Naţional Ţărănesc-creştin şi democrat din România la Atena, între 6 şi 10 mai a.c.

Delegaţia română condusă de domnul Paul Lăzărescu, directorul ziarului nostru, a fost formată din domnii Gabriel Tepelea, vicepreşedinte al PNŢ-cd, Radu Vasile profesor universitar şi candidat la alegerile din 20 mai, Nicolae Petrescu, Radu Vlad şi Ştefan Rey, consilieri, Ion Andrei Gherasim şi Dorin Cacuci, studenţi, Marian Bălaşa şi Doina Băscă, redactori la cotidianul „Dreptatea". Delegaţia a fost întîmpinată de Antony Sgardelis, directorul general al Partidului Noua Democraţie, care a declarat că recunoaşte în PNŢ-cd un partid frate în Balcani şi de domnii I. Tsoumis, T. Behrachis, I. Dimitrocalis, T. Schilakakis, K. Kadas, G. Fleesas, K. Hatzidakis, A. Papanastasiou, personalităţi marcante ale partidului.

Programul de lucru organizat impecabil de H. Bourtsalas şi G. Rosescou a cuprins un seminar despre democraţie, desfăşurat în sala de conferinţe a hotelului Amalia, o întîlnire preliminară şi una protocolară la birourile partidului, o vizită la Parlamentul Elen şi un tur prin Atena şi Pireu.

Deosebit de activi în organizarea şi desfăşurarea programului vizitei au fost domnii Petros Mantsis, I. Rosescu, Economu Dumitriu, ca şi doamna Sybille Manu, o parte etnici români, o parte elevi vorbitori de limbă română, stabiliţi de mult în Grecia.

Aşa cum preciza D. Avramopoulos, secretar pentru probleme externe al Noii Democraţii, marţi, 8 mai, în cadrul seminarului despre democraţie : „grecii şi românii nu sînt popoare care se întîlnesc astăzi pentru prima dată. De două mii de ani, destinele celor două etnii s-au împletit. Cunoaştem momentele grele prin care treceţi. Marea dumneavoastră aventură nici n-a început. Recunoaştem în ideile partidului dumneavoastră o chezăşie a dorinţei de democratizare a României. Pe noul drum care vă va conduce şi pe dumneavoastră în familia europeană, Noua Democraţie va fi alături de dumneavoastră. Poarta spre Europa vă va ajuta şi Grecia să o deschideţi".

Mari cotidiene ateniene au solicitat interviuri delegaţilor PNŢ-cd. Delegaţia română a decis organizarea unei conferinţe de presă, marţi 8 mai, care să răspundă tuturor solicitărilor. Aceasta a avut loc la hotelul Amalia, fiind condusă în principal de domnii Paul Lăzărescu, Gabriel Tepelea, Radu Vasile şi doamna Doina Băscă, şi s-a bucurat de o prezenţă masivă de ziarişti, atît eleni cît şi acreditaţi ai C.E.E. la Atena. Conferinţa s-a transmis pe toate canalele de televiziune greceşti şi a fost larg comentată de presa din zilele imediat următoare. Ea a conturat imaginea situaţiei actuale din ţară, a prezentat rezistenţa tinerilor din Piaţa Univerităţii şi dificultăţile întîmpinate în desfăşurarea campaniei electorale.

Pe o inscripţie la Atena stă scris : „Căci zeii ştiu cele viitoare, oamenii cele prezente şi înţeleptii cele ce se apropie — Filostrat".

Mi-am adus aminte că marele poet grec contemporan, Constantin Kavafis a preluat ultimul vers ca titlu pentru o celebră poezie de a sa : „Şi înţeleptii cele ce se apropie".

Viitorul apropiat înseamnă o nouă Europă guvernată de legi democratice.

Mulţumim Greciei pentru încrederea pe care ne-a acordat-o că drumul spre libertate şi democraţie este ireversibil, indiferent de piedicile care ne mai stau în cale.

Duminică, în Capitală

Miting electoral organizat de P.N.Ţ.-c.d.

În ziua de duminică 13 mai, ora 11,30, va avea loc în piaţa Aviatorilor un miting electoral organizat de P.N.Ţ.-c.d. — Organizaţia Capitalei.

Vor lua cuvîntul fruntaşi ai partidului.

Plecarea se va face de la sediul central din Piaţa Rosetti, la ora 10,30.

Prutul lacrimilor noastre l-am acoperit cu flori

— Un istoric şi cîteva aspecte —

După cum se ştie, „Societatea culturală Bucureşti-Chişinău" s-a născut în timpul Revoluţiei Române din decembrie 1989, prin constituirea Comitetului naţional de acţiune „Bucureşti-Chişinău trecere liberă"

Primul demers a fost făcut la 23 decembrie 1989, cînd Moscova a fost solicitată să medieze între autorităţile române şi cele din Chişinău pentru a se ajunge la libera trecere peste Prut, în ambele sensuri, a cetăţenilor celor două state.

Un moment important pentru atingerea acestui deziderat al Revoluţiei române l-a constituit scrisoarea deschisă adresată domnului Mihail Gorbaciov, Congresului Deputaţilor Poporului al U.R.S.S., din 30 decembrie 1989.

Răspunsul Moscovei nu a întîrziat să sosească. Domnul Eduard Şevardnadze, ministrul de externe al U.R.S.S., pe data de 7 ianuarie 1990, a venit la Bucureşti cu un acord de principiu.

Au urmat alte demersuri, publicate în presă.

La 30 decembrie 1989, în scrisoarea deschisă către domnul Mihail Gorbaciov, se făcuse precizarea că pe data de 6 mai sute de mii de români vor fi la Prut.

„Societatea culturală Bucureşti-Chişinău" a început organizarea acestui marş naţional cu flori la nivelul tuturor judeţelor ţării. Chemarea „Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori — Lanţ uman de-a lungul graniţei de pe Prut" a apărut în multe publicaţii din România şi din R.S.S. Moldovenească, în unele prin reluare. Trebuie să subliniem că societatea a primit un sprijin deosebit din partea grănicerilor români. Ofiţerii lor au răspuns tuturor solicitărilor.

Mitropolia Moldovei şi Sucevei şi-a dat acordul pentru oficierea serviciului divin pe malul Prutului, înainte de constituirea lanţului uman.

Între timp, din partea pîlduitorilor patrioţi din Chişinău, se desfăşura o activitate similară.

În această fază finală a pregătirilor, la efortul de organizare s-a raliat Liga culturală pentru unitatea românilor de pretutindeni.

Oficialităţile guvernamentale din Chişinău au hotărît, imediat după 20 aprilie 1990, deschiderea graniţei. „Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori" a devenit la 23 aprilie 1990 apelul „Podul de flori de la Prut" semnat de „Liga culturală", „Societatea culturală Bucureşti-Chişinău", „Frontul Popular din Moldova" de la Chişinău, „Comitetul de acţiune Chişinău-Bucureşti" şi succursala ligii de la Chişinău.

A urmat istorica întîlnire de la Prut, cînd din România au trecut în Basarabia aproximativ un milion de oameni. Au fost primiţi de un alt milion de fraţi.

Imaginile acestei întîlniri sînt memorabile.

Graniţa a fost deschisă în mod oficial între orele 13 şi 18, dar numai pentru pătrunderea în Basarabia, pe podul de la Ungheni, au fost necesare 4 ore. Din cauza aceasta, abia în jurul orei 23 ultimii participanţi au reuşit să se întoarcă pe malul apusean al Prutului.

Ţărani îmbrăcaţi în costume naţionale, cuprinşi de sfîşietoarea specifică, au trecut apa fără să se dezbrace, numai pentru a ajunge cît mai repede pe pămîntul unde — ei sau părinţii lor — se născuseră şi copilăriseră.

Peste tot se înălţau placarde cu numele celor căutaţi, pentru a se revedea după zeci de ani de despărţire.

La staţiile de amplificare, de la prînz pînă seara, s-au lansat chemări sfîşietoare din partea locuitorilor satelor de sate din Bucovina de Nord şi Basarabia, care încercau să obţină un semn de viaţă de la rudele şi cunoştinţele lor din România.

Se puteau vedea femei şi bărbaţi plîngînd — „Maica Ţară !"

Manifestaţia — de proporţii fără precedent în trecutul nostru — s-a desfăşurat într-o notă de civilizaţie fără reproş. Nu s-a înregistrat, la două milioane de participanţi, nici un incident.

E o dovadă grăitoare că România se întoarce în Europa cu fruntea sus.

Cea de a o sută treisprezecea aniversare a independenţei ţării noastre, începută prin podul de flori de la Prut, a găsit întreaga suflare românească de la Tisa pînă la Nistru, reunită într-o mare îmbrăţişare de la inimă. Întîlnirea avînd un caracter profund uman, la ea au participat cu emoţie ucrainenii, găgăuzii, ruşii, într-un cuvînt întreaga suflare din R.S.S. Moldovenească".

Armata sovietică de graniţă a dovedit o deplină înţelegere pentru întreaga manifestaţie.

La sfîrşitul acţiunii „Societatea culturală Bucureşti-Chişinău" a transmis următoarele telegrame de mulţumire tuturor factorilor oficiali care au contribuit la reuşita memorabilei sărbători a întregului popor român.

TELEGRAME

Domnului Mircea Snegur

Preşedintele Sovietului Suprem al Republicii Moldoveneşti

După zeci de ani de grea suferinţă, un popor, despărţit de o graniţă abuzivă, şi-a dobîndit posibilitatea, timp de cîteva ore, de a se revedea şi îmbrăţişa. Orele acestea trebuie să devină ani, secole, eternitate. Românii bucovineni şi basarabeni şi cei de la apus de Prut, sîntem un singur trup viu, poporul român. Rana deschisă prin Tratatul Hitler—Stalin din 1939, conform căruia Basarabia a fost anexată, în 1940, anexare extinsă şi asupra Bucovinei de Nord, este o ofensă adusă întregii lumi civilizate. Prin gestul Dv-oastră, domnule preşedinte Mircea Snegur, de a sprijini această întîlnire de suflet dintre cetăţenii României şi ai R.S.S. Moldoveneşti, aţi devenit primul preşedinte cu rezonanţă deplină în sufletele românilor de pretutindeni. Ospitalitatea locuitorilor de la răsărit de Prut, a fost la înălţimea tradiţionalei ospitalităţi româneşti. Nu vom fi mai prejos, la rîndul nostru, nici noi, cei de pe partea apuseană a Prutului. Oamenii trebuie să se vadă, să îşi vindece rănile pricinuite de graniţa de pe Prut, un adevărat zid al Berlinului, pentru ca toţi să avem cît mai mult spor în activitatea spirituală şi economică, iar fericirea să se întoarcă în sufletele şi familiile noastre. Trecerea de azi, 6 mai 1990, peste graniţa de la Prut, fără paşaoarte, fără vize, fără taxe, a demonstrat că aşa ceva se poate statornici, fiind singura cale de rezolvare umanitară a tragediei la care mai este supus poporul român.

Primiţi, domnule preşedinte Mircea Snegur şi toţi oamenii de bine din R.S.S. Moldovenească, toată dragostea noastră, a tuturor participanţilor la această mare sărbătoare a poporului român.

Ungheni, 6 mai 1990

GHEORGHE GAVRIL COPIL
PREŞEDINTELE
SOCIETĂŢII CULTURALE
BUCUREŞTI—CHIŞINĂU

Domnului Mihail Gorbaciov

Preşedintele U.R.S.S.

Este de netăgăduit că, venind în întîmpinarea nevoii fiilor poporului român, dintr-o parte şi alta a graniţei de pe Prut, după zeci de ani de tragică despărţire, de a se revedea şi de a petrece împreună, fie şi numai cîteva ore, ne-aţi convins că nu există probleme care nu pot fi rezolvate şi că Moscova de azi recunoaşte gravele prejudicii aduse poporului român, prin Tratatul Hitler-Stalin, din 1939, conform căruia Basarabia a fost anexată, în 1940, anexare extinsă şi asupra Bucovinei de Nord. Cei aproximativ un milion de oameni, care au participat, într-o manieră extrem de civilizată, la această manifestaţie de la Prut, la sfîrşitul Te Deum-ului de pace, înţelegere şi prietenie, oficiat de o parte şi de alta a graniţei, pe întreaga sa lungime de pe Prut, au acoperit apele Prutului cu flori, într-un simbolic Pod al prieteniei. Vă invităm, domnule preşedinte Mihail Gorbaciov, ca la această fermă şi elegantă manifestare a dorinţei de prietenie a poporului român, să răspundeţi prin a accepta să mediaţi între guvernele din România şi R.S.S. Moldovenească, pentru a se ajunge la libera circulaţie, în ambele sensuri, a cetăţenilor celor două state. Această solicitare a fost transmisă spre Moscova, în plină desfăşurare a Revoluţiei Române, în ziua de 23 Decembrie, conform voinţei revoluţionarilor români. Este vorba de un deziderat major al Revoluţiei. În timpul Revoluţiei, românii au înaintat cu flori împotriva tancurilor, acum au acoperit cu flori graniţa de pe Prut. Aprobarea trecerii libere peste graniţa de la Prut, a cetăţenilor României şi ai R.S.S. Moldovenesti, înseamnă rezolvarea unei probleme cu un profund caracter umanitar, fiind singura cale de atenuare a sfîşietoarei suferinţe a fiilor aceluiaşi popor, care, nu s-au mai văzut de zeci de ani, iar generaţiile mai tinere nu se cunosc deloc. Atitudinea dv. poate contribui la această reparaţie morală.

Primiţi, domnule preşedinte Mihail Gorbaciov, toată dragostea noastră, a tuturor participanţilor la această mare sărbătoare.

Ungheni, 6 mai 1990

GHEORGHE GAVRIL COPIL
PREŞEDINTELE
SOCIETĂŢII CULTURALE
BUCUREŞTI—CHIŞINĂU

Domnului Petru Lucinski

Prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din R.S. Ucraineană

Vă mărturisim, domnule Petru Lucinski, faptul că sînteţi foarte bine cunoscut, în întreaga Românie, prin felul Dumneavoastră de a contribui, în spiritul dreptăţii şi adevărului, la rezolvarea tristelor moşteniri din vremile de dictatură stalinistă. Aţi sprijinit acţiunile iniţiate pentru ca întîlnirea din 6 mai, dintre locuitorii de la apus şi răsărit de Prut, să aibă loc. Azi s-a pus temelia unor relaţii umane între România, R.S.S. Moldovenească şi U.R.S.S.. Nu ne îndoim că veţi avea şi în continuare, prin Dumneavoastră, acelaşi om receptiv la rezolvarea problemelor umanitare. Acestea sînt probleme prioritare. Cine nu rezolvă gravele prejudicii aduse fiinţei umane, în cazul de faţă unui întreg popor, nu poate obţine nici un fel de credit moral, în această nouă Europă a speranţei. Nu este puţin lucru să fi contribuit, domnule Petru Lucinski, la începutul acestor relaţii umane, singurele care se pot constitui în argumente convingătoare, din partea U.R.S.S., deoarece nu poporul român, de la Tisa pînă la Nistru, este de vină, pentru sfîşietoarele tragedii la care a fost supus, ci stalinismul.

Primiţi, domnule prin secretar Petru Lucinski şi toţi oamenii de bună credinţă din R.S.S. Moldovenească, toată dragostea noastră, a tuturor participanţilor la această mare sărbătoare a poporului român.

Ungheni, 6 mai 1990

GHEORGHE GAVRIL COPIL
PREŞEDINTELE
SOCIETĂŢII CULTURALE
BUCUREŞTI—CHIŞINĂU

Domnului Vladimir Ivaşcenko

Prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist al R.S.S. Moldoveneşti

Podul de flori de la Prut, la care au participat, azi, 6 mai, cetăteni din România, din Bucovina de Nord, din R.S.S. Moldovenească şi din judeţele din sudul Basarabiei, dintre care, aproximativ, un milion de oameni din România, pod care a înaintat din Prut, pînă în Marea Neagră, este deopotrivă, un pod al prieteniei, atît faţă de R.S.S. Ucraineană, cît şi faţă de R.S.S. Moldovenească. Se ştie că Ucraina nu are nici o vină de faptul că Basarabia a fost anexată, în 1940, conform Tratatului Hitler—Stalin, din 1939, anexînd extinsă şi asupra Bucovinei de Nord. Moscova, urmărind să îşi extindă stăpînirea pînă la Dunăre, nu avea cum să includă acest teritoriu Rusiei, deoarece între România şi Rusia se află Ucraina. La fel a procedat şi cu Bucovina de Nord, pentru a-şi extinde stăpînirea pînă la graniţa cu Cehoslovacia, în inima Europei. Vremile noi, ale adevărului, aduc poporul român şi poporul ucrainian, în faţa celor mai stabile relaţii de prietenie şi bună vecinătate.

Primiţi, domnule Prim secretar Vladimir Ivascenco, şi toţi confraţii ucrainieni, toată dragostea noastră, a tuturor participanţilor la această mare sărbătoare a poporului român.

Ungheni, 6 mai 1990

GHEORGHE GAVRIL COPIL
PREŞEDINTELE
SOCIETĂŢII CULTURALE
BUCUREŞTI—CHIŞINĂU

Domnului Ion Hadîrcă

Preşedintele Sfatului Frontului Popular din Moldova

După o jumătate de veac de grea suferinţă, un popor s-a reîntîlnit, o jumătate de popor şi-şi mîngîia adîncile răni sufleteşti, pricinuite de o graniţă abuzivă, pînă la această trebuie să devină ani, secole, eternitate. Românii bucovineni şi basarabeni şi cei de la apus de Prut sîntem un singur trup viu, poporul român.

Frontul Popular din Moldova s-a înscris în istoria românilor de pretutindeni, impunînd încrederea în adevăr, dreptate şi omenie. Este un rod al intelectualităţii, ce exprimă năzuinţele întregului popor. A contribuit la aceste vremuri noi, ce au surprins o mare parte din Europa, în care fiecare popor îşi hotărăşte propria sa soartă, am învăţat de la Frontul Popular din Moldova, de a fi cu toate energia vieţii, credincioşi poporului nostru.

Am trecut pe **Podul de flori** în Basarabia. Am simţit căldura ospitalităţii celor ce ne-au aşteptat. Acest Pod trebuie lărgit.

Ungheni, 6 mai 1990

GHEORGHE GAVRIL COPIL
PREŞEDINTELE
SOCIETĂŢII CULTURALE
BUCUREŞTI—CHIŞINĂU

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prefir Bucureşti, Calea Griviţei nr 64—66.
Tiparul : Combinatul poligrafic Bucureşti.